

NR 5-6 2023 ÅRGÅNG 23 SPRIDES FRITT

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Dock, natt skall icke förbliva där nu ångest råder.

Pingstväckelsen i Sverige, sprungen ur döparrörelsen, har historiskt sett starka kopplingar till Filadelfia i Stockholm. Där har många viktiga riktlinjer dragits upp under åren. Inte minst när det gäller dopet till Kristus som en medveten handling till följd av omvändelse och tro på Jesus. Det var ingen demokratifråga utan Skriftens auktoritet var avgörande.

Idag har Filadelfiaförsamlingen på Rörstrandsgatan övergett den principen och avgjort dopfrågan genom allmänt val bland medlemmarna. Efter omröstning i två församlingsmöten har stadgarna öppnat för medlemskap - inte på Ordets grund, utan på ekumenisk grund: "Den som har en personlig tro på Jesus Kristus, som blivit upptagen som medlem i en kyrka i en annan tradition och där levt med en tydlig bekännelse av denna tro, samt vill ansluta sig till församlingens tillämpning av Bibeln, kan på ekumenisk grund upptas som medlem i församlingen."

Frågan är inte ny för pingströrelsen utan man förstår att medlemmarna i ekumenisk anda har bearbetats under många år. För tio år sedan publicerade Midnattsropet följande av Lars Bygdås:

"Niklas Piensoho i Filadelfiaförsamlingen i Stockholm och Urban Ringbäck i Smyrna Göteborg är alltså beredda att öppna för spädbarnsdop som medlemsgrundande.

I en artikel i Dagen 131031 deklarerade de klart och tydligt att de välkomnade barndöpta i församlingen. Sök och läs den!

Och nu i november skickade ledaren för Pingst, Pelle Hörnmark, ut ett brev till pastorer och predikanter och föreslog ett möte februari och mars 2014 där frågan om dop och medlemskap står högst på agendan."

Vad hände med det BIBLISKA DOPET?

Så här skrev pastor C. G. Hjelm i sin bok Döparerörelsens väg genom tiderna (1946):

"Döparerörelsen är icke en sektaristisk särform av kristendomen, den är tvärtom kristendomens huvudform."

"Var spårade kyrkan ur? Då den upphörde att vara en döparerörelse. Dopet var stötestenen, det närgångna kravet på personlig avgörelse. Dopet blev barnadop och församlingen en stats- och folkkyrka, som började förfölja döparna lika grymt som den hedniska makten förut förföljt martyrerna."

Vad säger Skriften?

Den som tror och blir döpt ska bli frälst, men den som inte tror ska bli fördömd.

(Mark 16:16)

När de hörde detta högg det till i hjärtat på dem, och de frågade Petrus och de andra apostlarna: "Bröder, vad ska vi göra?" Petrus svarade dem: "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlättna. Då får ni den helige Ande som gåva.

(Apg 2:37-38)

När de nu färdades vägen fram kom de till ett vattendrag, och hovmannen sade: "Här finns vatten. Vad hindrar att jag blir döpt?" Filippus sade till honom: "Om du tror av hela ditt hjärta kan det ske." Hovmannen svarade: "Jag tror att Jesus Kristus är Guds Son." Han befallde att vagnen skulle stanna. Både Filippus och hovmannen gick ner i vattnet, och Filippus döpte honom.

(Apg 8:36-38)

“Ljus bryter fram ur det djupaste mörker”

Med de hoppfulla orden inleds en av sångerna vi brukar sjunga. Orden talar om en ljus framtid, hur det sanna ljuset kom till världen. Är det möjligt i en värld som är så full av ondska och lidande? Ja, faktum är att evangeliet om Jesus Kristus är världens enda hopp!

Snart är ännu ett år lagt till historien och vi går in i 2024. Vi har mycket att tacka Gud för och även många böneämnen. I allt får vi uppleva att Guds trofasthet är stor och för varje ny dag är det hans nåd som bär oss.

Ett stort tack till alla som på olika sätt varit med under året i förbön och offer till församlingens arbete.

Maranataförsamlingen önskar Er alla en fridfull och välsignad julhelg och ett 2024 med blicken fäst på Jesus. Tiden att verka är dyrbar och kort. Maranata - kom, Herre Jesus!

ledare

Ett bibliskt svar på kriget i Israel

Text: Berno Vidén

Kriget i Mellanöstern har varit centralt i nyhetsmedia alltsedan den 7 oktober då Hamas drog in med sina terrorister i Israel och genomförde en skoningslös massaker på fler än 1200 människor, däribland barn, kvinnor, äldre och dessutom tog man fler än 200 personer som gisslan. Det här var startskottet på en av de mest våldsamma konflikter som vi har sett under senare tid.

Det som händer i regionen gör att man vänder blickarna till Guds Ord eftersom Israel har en historia som utgår från Bibeln. Vi kan där läsa om patriarken Abraham och framåt och se

hur det sedermera bildas en nation som får namnet Israel.

Under hela historien har landet varit föremål för konflikter, stridigheter om landområden, vilket land tillhör vem, osv. och det kommer att fortgå. Bibeln ger också tydliga signaler om att då områdena kring Jerusalem drabbas av krig så bör vi vara alerta.

Det finns inget folk i historien som likt det judiska folket har överlevt så mycket förföljelse, inte förintelsen att förglömma, som dödade fler än sex miljoner judar under andra

världskriget. Man har överlevt som folk och bevarat sin identitet utan att ha ett eget landområde under mer än 2000 år. Det var först år 1948 som nationen Israel bildades som vi ser den idag.

Utan att ta ställning politiskt för det ena eller det andra så kan vi inte annat än konstatera att det vi ser äga rum idag är fruktansvärt. Det Hamas gjorde och representerar är avskyvärt och det tar vi absolut avstånd ifrån. Vi ser också hur Israel agerar och det är väldigt svårt att bilda sig en rätt uppfattning, men det media presenterar visar hur tusentals

forts ...

... forts

människor oskyldigt får sätta livet till och skaror av oskyldiga drivs på flykt. Något av samma mentalitet presenteras också genomgående i den bibliska historien. Det handlar om öga för öga, tand för tand. Man ska vedergälla det man själv har drabbats av.

Konflikten i Mellanöstern är djup och komplicerad och vi ser att det finns ett grundmurat hat mellan folk och nationer. Samtidigt finns det i Israel och områdena däromkring både araber och judar som har deklarerat att man vill leva sida vid sida i fred, med en försonande attityd gentemot varandra.

När krig bryter ut, som det vi ser idag, släpps underliggande hat loss. Människor drabbas och dras in i olika politiska agendor. Hamas lockar nya och gamla anhängare in i terroristceller för att bli framtida martyrer och ge sitt liv för denna politiska agenda. Det är komplicerat och svårt. Själv saknar jag tillräcklig inblick för att kunna uttala mig rättvist i den här striden, men jag vet ändå att det finns en lösning - den enda - och det är den jag vill skriva om, den bibliska vägen.

I Gamla testamentet finns det många förebilder som pekar fram mot Herren Jesus Kristus, han som är fullkomningen själv. I honom ser vi vägen framåt. Jesus är Israels rättmätige konung, dock förkastad och hatad på många sätt. Man vill inte veta av honom, men trots det är han ändå Israels enda hopp. Inte bara Israels, utan hela världens. Alla folk, alla nationer, alla olika människor som finns på denna jord har sin lösning i Herren Jesus Kristus. Det löftet sträcker sig bakåt ända till Abraham, där vi kan läsa hur han som stamfader till Israel skulle bli en välsignelse för alla folk.

Vad är möjligheten till att denna försoning ska äga rum? Jo, den finns hos Herren Jesus Kristus, han som sa

att vi ska älska våra fiender och vår nästa som oss själva. Vi ser det här utgivandet inte minst i Jesu eget liv. Han led orättfärdigt, plågades, piskades, han fick utstå så mycket hat från sina egna men också från det romerska imperiet och dess hejdukar. Hur svarade Jesus? Han uttalade vare sig hat eller vedergällning. Istället visade han på en makt som är mycket större än vedergällningen. Förlåtelsen, försoningen.

En av Gamla testamentets förebilder till Jesus är Josef. Vi möter honom i Första Moseboken. Han var son till Jakob och lillebror till tio äldre bröder. Han älskades och hatades, föredrogs men misshandlades också. Vi kan läsa om honom hur han frestades, samtidigt som man litade på honom. Han förnedrades och upphöjdes. Trots att han fick möta alla dessa ytterligheter så tycks han aldrig under sitt etthundratio år långa liv ha förlorat blicken på Gud. Han upphörde aldrig att lita på Gud. Morgångar som han mötte förmörkade inte hans karaktär. Han fick vara med om enorma framgångar men lät sig inte korrumpas av makten. Vi kan läsa om hur han var densamma såväl i det privata som i det offentliga. Josef var en stor gudsman och vägen dit vilade på försoningens grund.

Vi kan ha idéer och drömmar om hur en perfekt familj borde vara. Enligt alla mått mätt så hade Josef med sin familj väldiga problem. Hans far Jakob hade tagit sig fram med hjälp av svek och bedrägerier. Han hade lurat till sig både förstfödsrätten och välsignelsen från sin tvillingbror Esau, vilket ledde till att han fick fly för sitt liv. Konflikter kom att prägla familjen och ibland ser det ut som att allt skulle falla samman.

Det finns mycket att läsa om Josefs bakgrund. Jakob fick tolv söner och en dotter med sina hustrur. Det fanns en

ständig konkurrens och konflikt bland syskonen i familjen, en stor, kaotisk familj. Men Josef var annorlunda. Du kan inte hitta något svek eller något ont hos honom i det vittnesbörd bibeln ger honom. Han var ett älskat och utvalt redskap för Guds stora plan, både för sin egen tid och för tider framåt.

Josef rapporterade sina bröders dåliga beteende till sin far, vilket gjorde att han blev väldigt impopulär. Det står till och med att hans bröder hatade honom och menade att han var bortskämd. Han hade fått så mycket förmåner man inte kunde stå ut med. Dessutom berättade han om märkliga drömmar han hade haft, där han själv stod i centrum. Hånfullt fick Josef smeknamnet Drömmaren av sina bröder.

Varför berättade Josef sina drömmar för familjen? Han borde ha vetat hur de skulle ha reagerat när han talade om hur kärvarna och hur solen, månen och stjärnorna bugade sig inför honom. Jag tror det kan vara så att drömmen var så tydlig, så djup i honom, att det är att jämföra med när någon får ett profetiskt budskap att bära fram. Josef var angelägen att dela drömmen med familjen. Ett profetiskt budskap bärs fram och det kan tas emot och förkastas. Bröderna förkastade det Josef förmedlade, men det står om Jakob att han "bevarade detta i sitt minne".

Vid ett givet tillfälle såldes Josef som slav till Egypten av sina bröder. Han utsattes för en mycket grym behandling och man hade beslutat sig för att ta livet av både honom och hans drömmar. Bröderna skulle visa honom att han inte var speciell. Genom sina egna bröder skulle han gå ett grymt öde till mötes. De tänkte döda honom och hitta på lögnaktiga förklaringar att sedan ge till Jakob. På det sättet var man redo att utsätta både Jakob och

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

Tidningen ägs och ges ut av

Maranataförsamlingen

Ansvarig utgivare: Berno Vidén

info@midnattsropet.se

www.midnattsropet.se

© Midnattsropet

Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

MARANATAFÖRSAMLINGEN

info@maranata.se

www.maranata.se

Postadress

Siriusvägen 4 A

175 65 Järfälla

Telefon: 070 201 60 20

Midnattsropet sprides fritt

Gåvor till Midnattsropet och

litteraturmissionen

Plusgiro: 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

familjen för dessa lögner och detta hat.

Det hände lite olika saker och Josef blev inte dödad utan kastades i en brunn. Under tiden han satt där i brunnen satte sig bröderna ner för att äta och dricka. Man var glad över att äntligen ha blivit av med denne Josef. Nu fattades bara att ta livet av honom. Då kom det några ismaeliter, släkt till deras farbror Ismael, som var på väg till Egypten. De var handelsresande. Bröderna sålde Josef för tjugo siklar silver. Mer än så ansåg man honom inte vara värd. Nu hade bröderna både blivit av med honom och även gjort sig en vinst. De slaktade en bock, tog blodet och smetade ut på hans sönderrivna klädnad som de sedan skickade till Jakob och frågade: Är det här din sons klädnad? Sönderriven av ett vilddjur. När de kom hem står det att bröderna som begått illdådet spelade med i sorgen efter Josef. Det fanns mycket hat i botten.

Bröderna motsatte sig egentligen inte Josefs planer och förhoppningar han hade för framtiden, utan de motsatte sig drömmarna som kom som en uppenbarelse från Gud. Det fanns något i det här som de inte kunde ta emot eller förstå. Utan att vara medvetna om det, ville de se om de kunde besegra Guds uttalade syfte. Det var egentligen en strid mot Gud själv man hade gett sig in i.

När det handlar om Josef såg det långt ifrån ut som att han hade uppnått sina livsdrömmar. Han drömde aldrig om att bli kastad i en brunn och såld som slav av sina egna bröder, inte heller om att bli oskyldigt anklagad för våldtäkt. Han drömde inte heller om att bli bortglömd i ett fängelse och inte heller drömde han om att bli den näst mäktigaste mannen i hela Egypten. Inte heller om att han skulle få vara med och rädda världen från en svår hungersnöd. Här ser vi Guds plan, Guds dröm för Josef, vilken var bättre än någon dröm Josef kunde komma på.

Allt det här fick Josef vara med om. Han kastades ut från sin familj på detta grymma sätt, såldes som slav till Egypten, hamnade hos en familj där han anklagades för våldtäkt, kastades i fängelse där han blev kvar under några år. Sedan kom han inför farao och här börjar vändningen. Från en dag till

nästa gick han från fängelsehålan och blev Egyptens andra mäktigaste man efter farao. Här vänder historien. Predikaren 4:14 beskriver händelsen så här: "Ja, han kom ut från fångarnas hus för att bli kung, fastän han föddes fattig i sitt rike."

Åren går. Först kommer sju goda år med ymniga skördar och sedan följer sju år med svår hungersnöd. Här kommer historien ikapp Jakobs söner. De hamnar i svår hungersnöd och Jakob sänder dem till Egypten för att köpa säd. Där fanns det säd för där var Josef, Guds redskap. Josef ser sina bröder komma men de känner inte igen honom. Han börjar brottas över hur han ska hantera situationen. Han ser till att de får köpa det de kom för att köpa, men lägger sedan deras pengar i deras säckar. De blir självklart skräddade när de upptäcker pengarna. Tiden går och säden tar slut igen och de måste återvända. Den här gången hade Josef befallt att de skulle ta med sin lillebror Benjamin.

I hela den här processen kan man tänka; var är hämnden Josef vill ge sina bröder? På vilket sätt ska han vedergälla dem? På vilket sätt ska han få upprättelse? Josef hade nu ett absolut överläge och all makt att göra vad han ville med sina bröder. Men han anklagar inte sina bröder för vad de hade gjort. Han såg längre. Han sa till dem: "Det var för att rädda liv som Gud sände mig hit före er." Gud har banat en väg och det är anledningen till att jag är i Egypten och till att det som händer har skett. Att jag fått den här positionen är räddningen för Jakob, för Israel och för många andra folk. Istället för att hämnas räckte Josef ut sin hand till försoning. Vilken bild på Jesus och vilken förebild för oss! Det står om Jesus:

- Kristus led i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni ska följa i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd, och inget svek fanns i hans mun. När han blev hånad svarade han inte med hån, när han fick lida svarade han inte med hot, utan han överlämnade sin sak åt honom som dömer rättvist. Han bar våra synder i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna

och leva för rättfärdigheten. Genom hans sår är ni helade. Ni var som vilsna får, men nu har ni vänt om till era själs herde och vårdare (1 Petr 2:21-25).

I Nya testamentet står det om församlingen att den består av judar och hedningar. Det är ett nytt folk som på det här sättet har kommit tillsammans på försoningens grund. När det nu handlar om Israel och dessa bibliskt historiska platser, har bibeln ett budskap som talar om att de kommer att stå i centrum för konflikter och uppgörelser av de mest grymma slag. Folk kommer att få lida på olika sätt, men det är inte slutet. Då slutet närmar sig står det så här:

- Men över Davids hus och över Jerusalems invånare ska jag utgjuta nådens och bönens Ande, så att de ser upp till mig som de har genomborrat (Sak 12:10).

Jesus Kristus, den korsfäste, är Israels, det judiska folkets enda hopp, men även allas vårt hopp. Jesus gav sitt liv, och försonade oss med Gud genom sig själv. Vilken försoningens och upprättelsens dag då hela Israel som en man ska se upp till honom som de har genomborrat! Då finns det ingen makt kvar från vare sig Hamas eller någon annan som har på sin agenda att förgöra Israel. Då är det slut på dessa strider, ty då man ser upp till honom som har blivit korsfäst, kommer det att ske en förvandling av en helt annan karaktär än det vi kan se idag i den här världen.

Jesus är världens enda hopp. Han är den framkomliga vägen för såväl Israel som alla andra nationer. Vänd om till honom. Låt Jesus förvandla ditt liv. Det är början på ett liv med framtid och hopp. Gud skapar i oss ett nytt hjärta. Det handlar om, som Jesus sa, att vara himmelska medborgare. Mitt rike är inte av den här världen. Han skulle ha kunnat kalla på härskaror men deklarerade att han är konung över Guds rike vars principer står högt över vad vi kan finna i den här världen.

Domens dag

Text: Gunnar Nilsson, tidigare publicerad i Guds Rikes Röst nr 10 2023

I Johannes evangelium 3:17-19 läser vi:

"Gud har inte sänt sin Son till världen för att döma världen, utan för att världen ska bli frälst genom honom. Den som tror på honom blir inte dömd. Men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn. Och detta är domen: ljuset kom in i världen, men människorna älskade mörkret mer än ljuset eftersom deras gärningar var onda." Detta är det tydliga budskap vi läser i Bibeln. Det talar om domen men också om att vi genom tron på Jesus inte blir dömda. Men: "Den som förkastar mig och inte tar emot mina ord har en domare över sig: det ord som jag har talat ska döma honom på den yttersta dagen" (Johannes ev. 12:48).

Det är inte populärt att tala om att det blir följder av synden. Men i Johannes evangelium 16:8-11 säger Jesus om den helige Ande: "Och när han kommer ska han överbevisa världen om synd och rättfärdighet och dom. Om synd: de tror inte på mig. Om rättfärdighet: jag går till Fadern och ni ser mig inte längre. Om dom: denna världens furste är dömd." Det är inte svårt att se hur ondskan utbreder sig över jorden. Hat och våld, uppror mot Guds bud på flera sätt. Det är så för en bestämd tid. I Johannes brev 5:19 står det att "hela världen är i den ondes våld". Vi bör förstå att bakom det onda och allt som i olika former vänder sig bort från Guds bud står demoniska makter. Därför är det helt avgörande att vi håller oss till vad som står i Bibeln. Det är där vi får veta var gränserna går,

vad som är rätt och fel.

I den nyss citerade versen läser vi också: "Vi vet att vi är av Gud ..." Det finns två sidor, en mörk och en ljus. Det är inte så som det ibland påstås att ingenting är svart eller vitt. För det är precis så det är. Kan man inte skilja på svart och vitt behöver man nog minst sagt starkare belysning. Och det får man genom Guds ord. Där uppenbaras sanningen och därifrån strålar ljuset fram. Bibeln säger: "Hos dig är livets källa, i ditt ljus ser vi ljus" (Psaltaren 36:10). Den här uppdelningen kommer en gång att bli helt uppenbar "när Människosonen kommer i sin härlighet och alla änglar med honom, då ska han sätta sig på sin härlighets tron. Och alla folk ska samlas inför honom, och han ska skilja dem från varandra som herden skiljer fåren från getterna", som Jesus beskriver det i Matteusevangeliet 25:31-32. Men då är det för sent att ta ställning.

Som Guds folk skulle vi behöva ropa ut: vakna, vänd om! Det finns räddning! Nu är det inte tid för kompromiss och anpassning. Nu är det tid att förkunna budskapet om väckelse och frälsning genom Jesus. För i Johannesevangeliet 5:24 står det: "Jag säger er sanningen: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han drabbas inte av domen utan har gått över från döden till livet."

Många skjuter gärna upp tanken på domen och den yttersta tiden. Vad man inte räknar med är att den yttersta tiden faktiskt är här – nu. Det sa man redan i den första kristna tiden. Aposteln Johannes skriver i 1 Johannesbrevet 2:18: "Kära barn, den sista tiden är här. Och

liksom ni har hört att Antikrist ska komma, så har redan nu många antikrister trätt fram. Av det förstår vi att den sista tiden är här."

Guds dom över världen är fastställd. Räkenskapens dag kommer förr eller senare. Men: "Vissa människors synder är uppenbara och får sin dom i förväg, andras synder kommer fram först senare", står det i 1 Timoteusbrevet 5:24. I Gamla testamentet kan vi se Guds handlande både med sitt folk, Israel och andra folk. Hur han ledde sitt folk och uppfyllde sina löften och gav dem det utlovade landet. Men vi ser också hur folket gång på gång drabbades av motgångar på grund av avfall och olydnad. Man angreps av fiender, man fördes bort i fångenskap. Det blev konsekvenser på flera olika sätt av att man bröt mot Guds bud. Gud använde olika medel och människor för att utföra sina befallningar. Det är ju han som skapat allt. Han har makten att använda vem och vad han vill för att hans vilja ska ske. Så är det också i vår egen tid. När Gud talade till Abraham om vad som skulle ske i kommande tider, sa han bl.a. om Amoreerna, vars landområde Abrahams avkomlingar skulle inta, att de "ännu inte fyllt sina synders mått" (1 Mosebok 15:16). Tiden gick men till sist nåddes också där gränsen. Vad Gud sagt sker. Därför kan vi i trygg förtröstan lita på att Guds plan går i fullbordan. För hela världen och för oss var och en.

I Jeremia 27:5-6 kan vi läsa att Gud kallar den hedniske kungen Nebukadnessar för sin tjänare. "Jag är den som genom min stora kraft och min uträckta arm har skapat jorden med de människor och djur som är på den, och jag ger den åt

Guds Rikes Röst ges ut med 12 nr per år av Gunnar Nilsson.

Läs mer på
www.gudsrikesrost.se

vem jag vill. Nu har jag gett alla dessa länder i min tjänare Nebukadnessars hand, Babels kung." Läs gärna fortsättningen av kapitlet där det står att man inte skulle lyssna till de profeter som bara talade om framgång och seger.

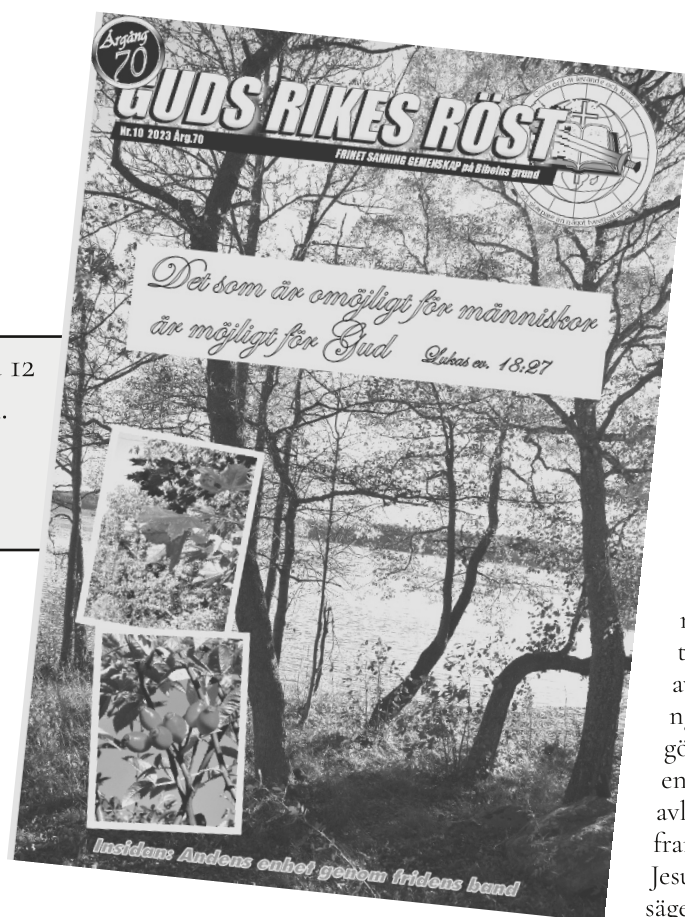
Det finns en anledning till hur saker och ting utvecklar sig. Så även nu. Det är viktigt att vi förstår det här och inte fastnar i förutfattade meningar eller uppfattningar om att Gud inte sänder någon form av straffdom över synden. I Jakobs brev 1:17 står det om Guds goda gåvor: "Allt det goda vi får och varje fullkomlig gåva är från ovan. Det kommer ner från ljusens Far, som inte förändras eller växlar mellan ljus och mörker." Men när vi talar om Guds dom över synden talar vi inte om gåvor. Det är två skilda saker. Det är heller inte svårt att förstå att ondskan i olika former får följder. I Romarbrevet 1:18 läser vi: "Guds vrede uppenbaras från himlen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen." Längre fram i kapitlet läser vi att man bytte ut Guds sanning mot lögnen. Det fick till följd att Gud utlämnade människorna åt förnedrande lidelser, vilket bestod i det orena och onaturliga leverne som stora delar av världen i dag prisar som frihet och nyupptäckt kunskap. När man överger Guds bud sänker sig mörkret, och lögnen blir den nya sanningen. I 2 Petrus brev 2:4-10 står det: "Gud skonade ju inte de änglar som hade syndat, utan kastade dem i avgrunden och överlämnade dem åt mörkrets kedjor för att hållas i förvar fram till domen. Han skonade inte heller den forntida världen men bevarade Noa, rättfärdighetens förkunnare, med sju andra när han lät

floden drabba de gudlösa världen.

Städerna Sodom och Gomorra dömde han till undergång och lade

dem i aska och gav så ett exempel på vad som väntar de gudlösa. Men han räddade den rättfärdige Lot, som plågades av de laglösa lössläppta liv. Den rättfärdige som bodde bland dem plågades nämligen dag efter dag i sin rättfärdiga själ av att se och höra det onda som de gjorde. Herren förstår alltså att frälsa de gudfruktiga ur frestelsen och hålla de orättfärdiga i förvar under straff fram till domens dag. Det gäller särskilt dem som i orent begär följer sin köttsliga natur och föraktar Herren ..."

Vi lever i dramatiska tider och vi förstår att tiden går mot sitt slut. I Uppenbarelseboken 10:6 står det om ängeln som Johannes såg stå på havet och på jorden. Ängeln "lyfte sin högra hand mot himlen och svor vid honom som lever i evigheters evighet och som har skapat himlen och det som finns i den och jorden och det som finns på den och havet och det som finns i det: 'Tiden är ute.'" Vi ska inte spekulera om tidpunkter. I Apostlagärningarna 1:7 säger Jesus: "Det är inte er sak att veta vilka tider eller stunder som Fadern i sin makt har bestämt." Och i Markus evangelium 13:32 säger Jesus: "Men den dagen eller stunden känner ingen – inte änglarna i himlen, inte ens Sonen, ingen utom Fadern." Vi ska inte blunda för verkligheten och förpassa allt som har

med tidens avslutning att göra till en avlägsen framtid. Jesus säger i nästa vers

(33): "Var på er vakt och håll er vakna, för ni vet inte när tiden är inne."

Hur blir det då till sist? Och i vilken ställning lever vi nu? I Johannes evangelium 5:24 säger Jesus: "Jag säger er sanningen: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han drabbas inte av domen utan har gått över från döden till livet." Detta är evangelium, detta är vad Gud förberett sedan före tiden: att var och en som tror på Jesus ska bli frälst och få evigt liv. Det ligger inte bara framför utan är en verklighet här och nu. Genom tron på Jesus drabbas du inte av domen utan har redan blivit en ny skapelse i Kristus. I Efesierbrevet 2:6 står det: "Han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus." Kan vi förstå det? Nej, men vi kan tro det och uppleva något av tryggheten, friden och glädjen redan nu.

Till sist läser vi i 2 Petrus brev 3:9:

"Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålmod med er, eftersom han inte vill att någon ska gå förlorad utan att alla ska få tid att omvända sig."

Kom ihåg!

Undervisning av Hans Lindelöw

Vi tar utgångspunkten i Psalm 42, från vers 4:

Mina tårar äro min spis både dag och natt, ty ständigt säger man till mig: »Var är nu din Gud?» Men jag vill utgjuta inom mig min själ och hava i minne huru jag gick med hopen upp till Guds hus, under fröjderop och tacksägelse, i högtidsskaran. Varför är du så bedrövad, min själ, och så orolig i mig? Hoppas på Gud; ty jag skall åter få tacka honom för frälsning genom honom.

Här är det just det här uttrycket "ha i minne". Vad hade psalmisten i minne? Hur han gick med hopen upp till Guds hus under fröjderop och tacksägelse. Att komma ihåg församlandet, att komma ihåg livet i högtidståget om man säger så. Högtidsskaran.

Jag blev uppmärksam på hur minnet har en tendens att jobba med saker och ting som egentligen inte har så mycket med det att göra. Man kanske kommer ihåg sina besvikelser och oförrätter som har begåtts. Jag vet inte hur proportionellt mycket minnet är verksamt i köttet jämfört med hur mycket minnet är verksamt i Kristus, i Anden. Det är inte alls säkert att man har den minnesbilden som vi möter här i Psalm 42. Men det borde väl ändå vara en del av vårt minne om vi har erfarenhet av att församlas till Kristus, att röra oss i högtidsskaran. Kommer vi ihåg det?

Jag blev nästan lite förskräckt när jag rannsakade mig på den här punkten, hur mycket minnet är verksamt, inte i anden

utan i köttet, i världen. Här måste man naturligtvis ödmjuka sig, för det här med att komma ihåg de erfarenheterna, gör man inte utan vidare. Det måste man sträva efter. Jag tänkte göra en liten genomgång här av betydelsen av att komma ihåg.

Uttrycken att komma ihåg och att minnas finns ju i bibeln, både i Gamla och Nya testamentet. För exempelvis Mose var det väldigt allvarligt att påminna Israel om saker och ting. Det står i 5 Mos 9:7: *Kom ihåg, förgät icke.*

En allvarlig uppmaning, men vad skulle de komma ihåg?

Kom ihåg, förgät icke, huru du i öknen förtörnade HERREN, din Gud. Allt ifrån den dag då du drog ut ur Egyptens land, ända till dess I nu haven kommit hit, haven I varit gensträviga mot HERREN. Vid Horeb förtörnaden I HERREN, och HERREN vredgades på eder, så att han ville förgöra eder (5 Mos 9:7-8).

Mose går igenom hur han fick gå upp på berget och vara med om stora ting tillsammans med Gud, men han måste också gå ner för berget, och det han mötte när han kom ner var ett folk i fullt uppror, djupt inkastade i avgudadyrkan. Den här genomgången gör han i 5 Moseboken med stort allvar. Vers 22 säger:

I Tabeera, i Massa och i Kibrot-Hattaava förtörnaden I ock HERREN.

Det här är ju någonting från Gamla

testamentet som man inte gärna vill komma ihåg. Finns det någon motsvarighet i Nya testamentet? Det gör det, men med väsentliga skillnader.

Vi finner också ett annat uttryck, nämligen besinna. Tänka till, och kanske minnas saker som är viktiga, som inte får falla i glömska.

Och besinnen i dag – jag talar nu icke om edra barn, som icke hava förnummit och sett det – huru HERREN, eder Gud, har fostrat eder, besinnen hans storhet, hans starka hand och hans uträckta arm (5 Mos 11:2).

Det var någonting att besinna, eller hur? Herren eder Gud, hans storhet, hans starka hand och hans uträckta arm. Minnesbilden av det här, eller intrycket av detta, det måste ju ändå vara någonting som har väldigt stor vikt och som absolut inte får falla i glömska. Det här är något som Mose uppmanar Israels församling att verkligen göra; besinna.

Vi kan se tydliga motsvarigheter i apostlarnas brev, där intrycket av Guds handlande i Kristus lyfts fram på ett liknande sätt. Varför uppmanar Mose folket på detta sätt med så stort allvar att komma ihåg saker, att icke förgäta saker? Man kan till exempel jämföra med vad folket kom ihåg, vad man drog sig till minnes, och då kan vi se på ett typiskt exempel i 4 Moseboken kapitel 11:4-6:

Och den blandade folkhop som åtföljde dem greps av lystnad; Israels barn själva begynte då ock åter att

gråta och sade: »Ack om vi hade kött att äta! Vi komma ihåg fisken som vi åt i Egypten för intet, så ock gurkorna, melonerna, purjolöken, rödlöken och vitlöken. Men nu försmäktat våra själar, ty här finnes alls intet; vi få intet annat se än manna.

Tänk, här kommer man ihåg något: fisken. Det var minnet man bevarade, och då kan man ju fundera på hur pass korrekt den här minnesbilden var. De hade sett Guds stora gärningar och redan glömt dem. De kom inte ihåg slaveriet. Vad är det som gör att minnet är så svekfullt? Att saker och ting i efterhand förstoras upp som egentligen borde hamna i skuggan av annat. Att det faktiskt fanns tillgång till kött och fisk är nog sant, men slaveriet, det var ju den stora övergripande omständigheten som gjorde att befrielsen var nödvändig.

Vi ska se på ett "kom ihåg" från Nya testamentet:

Kommen ihåg det ord som jag sade till eder: 'Tjänaren är icke förmer än sin herre.' Hava de förföljt mig, så skola de ock förfölja eder; hava de hållit mitt ord, så skola de ock hålla edert (Joh 15:20).

Här är det Herren Jesus Kristus själv som kommer med ett "kom ihåg" och det handlar om hans ord om att "tjänaren är icke förmer än sin herre". Förhållandevis milt uttryckt om vi jämför med Mose: "Kom ihåg, förgät icke, huru du i öknen förtörnade HERREN, din Gud" och hur man väckt Herrens vrede. Men i Johannes är det bara det här: "tjänaren är icke förmer än sin herre"... Men jag vet inte om inte det här också faktiskt är kopplat till en viss förödmjukelse.

Tjänaren är icke förmer än sin herre. Människan har ju också en tendens i Nya testamentets tid att betona sin egen mognad och resning. Vi är mogna människor, vi är fullvuxna människor, vi står på egna ben, vi har ingen herre över oss. Är inte det undermeningen i samtliga resonemang? Jo, vi vill gärna att du är med - Herren får vara med, han får sitta där, längst bak kanske. Men vi, den moderna människan, den mogna människan, den utvecklade människan, den utbildade människan. Vill vi

verkligen påminnas om det här? Tjänaren är icke förmer än sin herre. Ändå är det väldigt väsentligt.

Ett annat exempel på Nya testamentets "kom ihåg" finner vi i 1 Tessalonikerbrevet. Jag vill inte påstå att exemplen är alldeles enkla, men de ger ett sätt att påminna om det som har varit. Paulus påminner församlingen om hur det var:

Vi veta ju, käre bröder, i Guds älskade, huru det var, när I bleven utvalda: vårt evangelium kom till eder icke med ord allenast, utan i kraft och helig ande och med full visshet. I veten ock på vad sätt vi uppträdde bland eder, till edert bästa. Och I å eder sida bleven våra efterföljare och därmed Herrens, i det att I, mitt under stort betryck, togen emot ordet med glädje i helig ande (1 Tess 1:2-6).

Den här påminnelsen har de här sidorna som det också finns något av hos Mose. Det heter ju i 5 Mos 11:2:

Och besinnen i dag – jag talar nu icke om edra barn, som icke hava förnummit och sett det – huru HERREN, eder Gud, har fostrat eder, besinnen hans storhet, hans starka hand och hans uträckta arm,

Det var vad de hade anledning att komma ihåg. Aposteln skriver "vårt evangelium kom till eder icke med ord allenast, utan i kraft och helig ande och med full visshet".

När man har mött evangelium är det väldigt viktigt att det inte faller i glömska. När evangelium verkligen kom så var det inte utan kraft, för då hade det aldrig fäst så stort avseende om det var ord som andra ord.

När jag kom till tro och fick höra Guds ord föreläsas hade det en sådan kraft. Så märkligt, jag kommer ihåg första gången jag själv gick till en gudstjänst. Det var 1974, jag blev frälst medan jag gjorde militärtjänsten. Jag kom i kontakt med kristna där, både lågkyrkliga, baptister och pingstvännen. Det var då Jesusrörelsen drog fram. Första gången jag gick till en gudstjänst var i EFS, Betlehemskyrkan i Luleå och jag var helt ovan. Det var en söndagsgudstjänst, och

jag satte mig någonstans inte så långt fram, för att lyssna på predikan. Man sjöng psalmer och sånger, och bad, och så kom det till att pastorn gick fram för att tala. Jag hade redan kommit till tro då, men det gamla inom mig reste sig när jag såg den där pastorn. Han var ju i prästkrage och glasögon. Det där var ju en riktig hycklare, tänkte jag. Och då var det precis som att blixten slog ner, det var som att det utgick en blixst ifrån honom där han stod i talarstolen, som träffade mig som en smäll. Jag upplevde en tillrättavisning från himmelen. Jag skulle inte ha de tankarna. Han var en Herrens tjänare och jag borde inte tänka på det viset. Det var ett direkt ingripande från Gud. Då jag tänkte att det där är nog en hycklare, fick jag en smäll på en gång. Herren fostrar oss, läste vi i Gamla testamentet. Men det stod också om det i Nya testamentet. Guds nåd fostrar oss till att avsäga oss all ogudaktighet och världsliga begär.

Vi läste i Tessalonikerbrevet att de hade blivit apostlarnas efterföljare, och därmed Herrens, i det att de "mitt under stort betryck tog emot ordet med glädje i helig ande". Det här har verkligen att göra med minnesbilden som psalmisten påminner om i Psalm 42. Det var ju ett betryck som psalmisten upplevde.

Mina tårar äro min spis både dag och natt, ty ständigt säger man till mig: »Var är nu din Gud?» Men jag vill utgjuta inom mig min själ och hava i minne huru jag gick med hopen upp till Guds hus, under fröjderop och tacksägelse, i högtidsskaran (Ps 42:4-5).

I Tessalonikerförsamlingen var det ju verkligen under betryck som de tog emot ordet, men de gjorde det med glädje i helig ande. Aposteln vill påminna om att som det var för Israel var det också för församlingen. Förödmjukande erfarenheter, inte bara välsignade erfarenheter. Det var verkligen välsignade erfarenheter och glädje, men det var under stort betryck. Och jag undrar om det är det här som gör att minnet har en tendens att arbeta med helt andra saker än det borde.

Vad finns det mer för "kom ihåg" i Nya testamentet? Ett viktigt sådant finner vi i 1 Korintierbrevet:

Ty betänken, mina bröder, huru det var vid eder kallelse: icke många som voro visa efter köttet blevo kallade, icke många mäktiga, icke många av förnämlig släkt. Men det som för världen var dåraktigt, det utvalde Gud, för att han skulle låta de visa komma på skam. Och det som i världen var svagt, det utvalde Gud, för att han skulle låta det starka komma på skam. Och det som i världen var ringa och föraktat, det utvalde Gud – ja, det som ingenting var – för att han skulle göra det till intet, som någonting var. Ty han ville icke att något kött skulle kunna berömma sig inför Gud (1 Kor 1:26-29).

Även här har vi en påminnelse som också innebär en förödmjukelse. Var det inte vi som var så visa som kom till tro på Gud? Var det inte vi som var så socialt etablerade? Var det inte vi som var så starka som blev religiösa? Jo, möjligen religiösa, men utan att möta Gud är jag rädd för, för när han påminner om hur Gud gick tillväga så var det faktiskt inte många som var visa efter köttet som blev kallade. Inte många av förnämlig släkt. Men det som för världen var dåraktigt, det utvalde Gud. Vad är detta för något? Jo, det är en påminnelse i Nya testamentet som på något sätt har den här sidan som också fanns hos Mose. Det handlar om något som faktiskt är förödmjukande för köttet att påminnas om. Jag tror att det har att göra med den andliga strid som Galaterbrevet presenterar: "Anden mot köttet och köttet mot anden." Minnesbilden, hur är det med minnesbilden?

Jesus blev även störd av att hans lärjungar inte hade den korrekta minnesbilden. Vi kan se det i Markusevangeliet 8:13-21:

Så lämnade han dem och steg åter i båten och for över till andra stranden. Och de hade förgätit att taga med sig bröd; icke mer än ett enda bröd hade de med sig i båten. Och han bjöd dem och sade: »Sen till, att I tagen eder till vara för fariséernas surdeg och för Herodes surdeg.» Då talade de med varandra om att de icke hade bröd med sig. Men när han märkte detta,

sade han till dem: »Varför talen I om att I icke haven bröd med eder? Fatten och förstån I då ännu ingenting? Äro edra hjärtan så förstockade? I haven ju ögon; sen I då icke? I haven ju öron; hören I då icke? Och kommen I icke ihåg huru många korgar fulla av stycken I samladen upp, när jag bröt de fem bröden åt de fem tusen?» De svarade honom: »Tolv.» »Och när jag bröt de sju bröden åt de fyra tusen, huru många korgar fulla av stycken samladen I då upp?» De svarade: »Sju.» Då sade han till dem: »Förstån I då ännu ingenting?»

Man kan också fundera på vad Judas kom ihåg efter att ha vandrat med Jesus i tre år, eftersom han var beredd att sälja Mästaren. Han måste ha haft en helt annan minnesbild, att komma ihåg saker på ett helt förvrängt sätt? Det är som det vi läste om hur israeliterna kom ihåg hur bra det var i Egypten. Judas tänkte på hur bra det var att vara en accepterad medborgare i Israel och att ha ett gott förhållande till överstepräster och de skriftlärda och fariséerna. Det måste ha varit något av det dominerande intrycket som han ansåg värt att komma ihåg och förvalta eftersom han gick till överstepräster och erbjöd sina tjänster.

Nya testamentet ger oss något som är helt överlägset och ojämförligt och vi har det här framförallt uttryckt i Johannes evangelium, det Jesus säger till sina bröder som vill att han ska gå upp till högtiden.

Världen kan icke hata eder, men mig hatar hon, eftersom jag vittnar om henne, att hennes gärningar äro onda (Joh 7:7).

Jesus säger också vid ett tillfälle att han alltid gör vad fadern behagar.

Och han som har sänt mig är med mig; han har icke lämnat mig allena, eftersom jag alltid gör vad honom behagar (Joh 8:29).

Det här måste vara en oerhörd förmån jämfört med Gamla testamentet. Vem skulle man kunna dra sig till minnes vara av det här slaget? Inte ens Mose var ju det, inte Josua, ingen av profeterna. Att han alltid gjorde det som behagade Gud. Men vi har verkligen anledning att

komma ihåg och se till att vi har den rätta minnesbilden. Det finns en som alltid gör vad honom behagar, vad som behagar Gud. Det är vår Frälsare, vår Herre Jesus.

Vi har anledning att bryta brödet, vilket handlar om hans åminnelse. Åminnelse och påminnelse det är två ord som rimmar, och ser ut som de har med varandra att göra, men jag tror att påminnelse är det här "hörru, kom ihåg det här", men åminnelse det är att man ständigt ser till att man inte förlorar minnet, minnesbilden. Det var faktiskt vad själva påskmåltiden handlade om.

Ytterligare ett ord som handlar om att komma ihåg saker och ting, är sändebrevet till Sardes, ett mycket allvarligt väckelserop.

Vakna upp och håll dig vaken, och styrk det som ännu är kvar, det som har varit nära att dö. Ty jag har icke funnit dina gärningar vara fullkomliga inför min Gud. Tänk nu på huru du undfick ordet och hörde det, och tag vara på därpå och gör bättring. Om du icke håller dig vaken, så skall jag komma såsom en tjuv, och du skall förvisso icke veta vilken stund jag kommer över dig (Upp 3:2-3).

Det här är väl värt att komma ihåg, hur man första gången fick höra Guds ord. När man tog emot ordet som det heter i Tessalonikerbrevet, inte som människoord utan såsom Guds ord som det i sanning är:

Vårt evangelium kom till eder icke med ord allenast, utan i kraft och helig ande och med full visshet" (1 Tess 1:5).

Är det någon av oss som kom till tro bara genom att höra ord, vilka som helst? Inte ens bibelord vilka som helst hjälper, om det inte är med kraft, med helig Ande och full visshet. Det var ju när den helige Ande var verksam genom ordet som vi kom till tro. Då fick vi också de första tidiga dyrbara minnena om hur saker och ting egentligen ligger till. Det skedde under betryck. Vi var förmodligen i en kris av något slag. Eller i sammanhang där man upplevde kriser. Och ständigt kom signalerna från världen: Var är nu din Gud? Allting går

så bra för de som är likgiltiga, men ni som tycker att det här med att tro på Gud är värt något, det går ju bara illa för er. Förödmjukelser, tillkortakommanden.

Men psalmisten påminner om när de här pilarna kom, och det är väl inte utan vidare som aposteln Paulus skriver om den ondes brinnande pilar.

Mina tårar äro min spis både dag och natt, ty ständigt säger man till mig: »Var är nu din Gud?» Men jag vill utgjuta inom mig min själ och hava i minne huru jag gick med hopen upp till Guds hus, under fröjderop och tacksägelse, i högtidsskaran (Ps 42:4-5).

Vem kommer ihåg när man tänker tillbaka? Vem kommer ihåg Gamla Bro? Vem kommer ihåg mötena? Vem kommer ihåg Ordet? Eller kommer vi bara ihåg förödmjukelserna, eller det vi kanske upplevde som oförrätter och besvikelser?

Jag har väldigt svårt att hitta någon som det går att tala med om de erfarenheterna. Så snart man kommer in på det så slår man ifrån sig. Vem eller vad har skapat minnesbilden? Jag erkänner själv att det är en kamp för den minnesbild som faktiskt har att göra med Guds kraft, full visshet, den helige Andes aktivitet. Men det ser ut som att det är sådana saker som det är viktigt att på något sätt i alla fall vara medveten om. Minnet kan faktiskt vara sveckfullt. När minnet är tillräckligt sveckfullt och man inte är tillräckligt vaksam, då kan det gå som det gick för Judas. Han utvalde åt sig den minnesbild som passade hans planer. Han var inte angelägen om det som Guds Ande var angelägen om att han skulle komma ihåg.

Både i Gamla och Nya testamentet finns det här om att komma ihåg. Inte minst Hebreerbrevet ger oss ett väldigt allvarligt kom ihåg:

Men kommen ihåg den förgångna tiden, då I, sedan ljuset hade kommit till eder, ständaktigt uthärdaden mången lidandets kamp och dels själva genom smålek och misshandling bleven gjorda till ett skådespel för världen, dels leden med andra som

finjo genomgå sådant. Ty I haven delat de fångnas lidanden och med glädje underkastat eder att bliva berövade edra ägodelar. I vissten nämligen att I haven en egendom som är bättre och bliver bestående. Så kasten nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor lön (Hebr 10:32-35).

När Jesus kallar, är det till efterföljelse. Han förklarar vad efterföljelsen innebär. Han säger: "Den som vill bevara sitt liv, han mister det, men den som mister sitt liv för min skull, för evangeliets skull, han ska vinna det och ha evigt liv." För Jesus vara i centrum, kastar det ett ljus över erfarenheter, som när man förlorar sina ägodelar, vilka man på sätt och vis har sitt liv i. Hur kan det vara förenat med glädje? Det står att det är det.

Ska vi vara ärliga med vår minnesbild av att vara Jesu efterföljare och människor som tror på honom, så kommer vi att komma ihåg sådana erfarenheter där vi förlorade vårt liv. För att vi gjorde de valen, och följer hellre honom än att nappa på det eller det erbjudandet om att vinna och bevara sitt liv. Om minnet inte sviker så borde vi ha förmågan att ha i minnet hur vi gick med hopen till Guds hus, under glädje och fröjd i högtidsskaran. Finns den minnesbilden? Är vi rädda om den? Bevarar vi den? Nej, det var inte utan förödmjukelse, inte heller utan smärta.

Men det här med påskmältiden, brödsbrytelsen. Här finns det olika saker. Jag medger att det inte är helt enkelt. Det är en kamp, en kamp för tron. En kamp för att behålla och bevara det rätta perspektivet, den rätta minnesbilden. Jesus var själv störd av att det så snabbt gick förlorat för lärjungarna. "Kommer ni icke ihåg?" Hur ska jag kunna komma ihåg honom? Jag har inga personliga minnen av Jesus. Jag var inte med bland de första lärjungarna. Men när jag tänkte på det här så insåg jag att bara det är ett sveckfullt sätt att resonera, därför att jag har personliga minnen av Jesus Kristus. När evangelium kom med kraft och med helig Ande och med full visshet så var det honom jag mötte. Visst var det det. Det var honom jag tog intryck av och det var det som gjorde att jag kom till tro. Hade jag tagit intryck av någon annan, av en ängel, en apostel eller någon människa eller något annat skapat, så

skulle det inte vara han.

När evangelium kom med kraft, helig Ande och full visshet så var det honom jag mötte. När jag funderar på det här så ser jag att det finns andra sidor här. Tänk att han välkomnar oss till sitt bord. Han vill att hans lärjungar ska samlas för att bryta brödet, skifta kalken och göra det till hans åminnelse, för att vi ska ha honom i tankarna, och i minnet som om vi satt tillsammans med de första lärjungarna i deras krets och fick av honom själv, brödet. Hela påskmältiden i Israel handlar om det här.

I 2 Moseboken 12:14 har vi precis det här uttrycket, när Mose har fått instruktioner från Herren Gud om hur påskmältiden ska firas, och hur det ska vara ett tecken:

Och I skolen hava denna dag till en åminnelse och fira den såsom en HERRENS högtid. Såsom en evärdlig stiftelse skolen I fira den, släkte efter släkte.

Åminnelse är uttrycket. Åminnelse är uttrycket också i Lukas 22:19:

Sedan tog han ett bröd och tackade Gud och bröt det och gav åt dem och sade: »Detta är min lekamen, som varder utgiven för eder. Gören detta till min åminnelse.»

Vilken nåd det är att få komma ihåg honom som blidkade Guds vrede istället för dem som väckte Guds vrede. Istället för att bara komma ihåg sådana som förtörnade Herren, får vi komma ihåg honom som alltid gjorde vad som behagade Herren. Vi får komma ihåg församlingen och alla ljusa ögonblick vi har haft med församlingen, men församlingen är inte till för att vi ska komma ihåg församlingen. Församlingen är till för att vi ska komma ihåg Herren Jesus. Annars så kanske vi förlorar oss i en massa skuggor.

Tänk, vilken förmån att få komma ihåg honom, tänka på honom, som istället för att förtörna Herren, gjorde vad som behagade Herren.

Se med TRONS ögon

Text: Berno Vidén

I tron vägrade Mose som vuxen att kallas Faraos dotterson. Han valde att hellre bli förtryckt tillsammans med Guds folk än att ha en kortvarig njutning av synden. Han räknade Kristi vanära som en större rikedom än Egyptens alla skatter, för han hade blicken riktad mot lönen. Genom tron lämnade han Egypten utan att frukta kungens vrede. Han höll ut därför att han liksom såg den Osynlige. I tron firade han påskan och strök blodet på dörrposterna för att fördärvaren inte skulle röra deras förstfödda. I tron gick folket genom Röda havet som på torr mark, men när egyptierna försökte drunknade de (Hebr 11:24-29).

I det vittnesbörd som Hebreerbrevets författare ger oss om Mose får man en inblick av hur han trodde Gud, och handlade därefter. Det står väldigt tydligt hur "han valde att bli förtryckt", och "att han inte fruktade kungens vrede". Men när man läser om Mose så får man inte riktigt den bilden. Snarare tvärtom så flydde han från Egypten, för att han var rädd att kungen skulle ta hans liv, att han skulle bli straffad för det han hade gjort.

Man kan i olika skeenden av Mose liv se att han inte alls var den trons människa som vi läser om här. I varje fall inte i sina egna ögon, för han sa att "jag har svårt att tala" och bara tanken att han skulle återvända till Egypten som han hade flytt ifrån, var främmande. När han nu står i den här situationen att Gud kallar honom så tvekar han och ber Gud sända budskapet med vilken annan som helst. Det var så Mose reagerade inför kallelsen.

När vi läser om Mose ser vi att Gud ser på

saker och ting på ett helt annat sätt än vad vi gör. Han har en helt annan utgångspunkt än vad vi har. Vi kan se olika saker och ting och formas därefter och så blir vi nedslagna, förlorar gnistan och hoppet. Vi ser hindren och problemen, men Gud vill hjälpa oss att kunna se med trons ögon i varje situation.

När Mose var i sin bästa ålder, 40 år, gick han ut för att se till sina bröder, de som var förslavade av egyptierna. Han ville åstadkomma förändringar och rättvisa och reformera sitt folks situation där i Egypten. Han tog i med egen kraft, eller som Apostlagärningarna beskriver det i Stefanos försvarstal, innan han blev stenad:

När han fyllt fyrtio år fick han tanken att besöka sina bröder, Israels barn. Han fick då se hur en av dem blev misshandlad, och han tog honom i försvar och hämnades honom genom att slå ihjäl egyptiern. Nu trodde Mose att hans bröder skulle förstå att Gud ville rädda dem genom hans hand, men det gjorde de inte (Apg 7:23-25).

Trots sin position och den kapacitet han hade fick han nu fly från Egypten. Så började en lång period av ökenliv för Mose. Det går ytterligare 40 år, och han hinner bli en aldrig man på 80 år. Tänk dig, en hel generations liv. Det är en lång tid. Mose gifter sig och blir fåraherde åt sin svärfar Jetro. Mose är på ett sätt tillintetgjord, reducerad. Han vet att hans folk lider svårt i Egypten och själv har han flytt därifrån. Sedan står det att han en dag gick längre än han brukade:

En gång drev han fåren till andra sidan öknen och kom till Guds berg Horeb. Där uppenbarade sig Herrens ängel för honom i en eldslåga som slog upp ur en buske. Han såg att busken brann av elden utan att busken brann upp. Då tänkte Mose: "Jag måste gå dit och se den underbara synen, varför busken inte brinner upp" (2 Mos 3:1-3).

Nu ser vi en reducerad Mose stå inför Gud och han får en kallelse som han decennier innan började utföra på sitt eget sätt. Men det går aldrig. Vi behöver verkligen reduceras och lämna egna planer, drömmar och lösningar, och inse att Gud är den som för sitt verk framåt.

Mose står inför kallelsen, bävar och ber Herren att sända sitt budskap med någon annan. "Jag har inte talets förmåga" osv. Det fanns säkert en oerhörd fruktan hos honom att återvända till Egypten, men Gud talade med honom och lovade att han skulle vara med honom. Gå Mose, gå. Bli min röst. Frukta ingenting!

Mose hade en stav i sin hand och Gud sa åt honom att slänga den på marken. Den här staven var hans herde-identitet, som visade vem Mose var där han vaktade sin svärfars får i öknen. Men nu sa Gud åt honom att slänga den ifrån sig. Och den blev till en orm. Vilken upplevelse.

Vad representerar ormen? Jag kan tänka mig att Mose hade i tankarna farao som i sitt rike hade en orm avbildad, en kobra, som symbol för sin makt. Nu sa Gud att han skulle ta ormen i stjärten och han fick återigen sin stav tillbaka. På ett sätt visar

det att Gud hade makt över farao. Gud hade makt över ondskan och över allt som äger rum. Gud hade makten, och Mose bävade och förstod att staven inte längre var hans egen. Nu är det Herrens stav. Här hände det något som fick Mose att inse att det han gjorde för 40 år sedan, det han försökte göra av egen kraft, var helt fel. Men nu är det inte Mose, utan det är Gud som vill befria sitt folk från slaveriet.

Gud gick Mose till mötes och hans bror Aron blandades in. När de kom tillbaka till Egypten samlade de Israels äldste och berättade vad Gud hade sagt. Gud hade hört ropen över slaveriet och hur man längtade efter frihet. Mose visade folket vad Gud hade gjort. De fick se undren med staven, och man trodde på det som Mose hade sagt. Man förstod att det var Gud som hade sänt honom.

Vägen är nu banad och man står redo att träda upp inför farao. Med frimodighet träder Mose och Aron fram inför den egyptiske härskaren med Herrens befallning att släppa folket. Men då man står där inför kungen säger han ifrågasättande: "Vem är Herren? Skulle jag lyssna på honom och släppa Israel? Jag känner inte Herren, och jag tänker inte släppa Israel. - - - Mose och Aron, varför lockar ni bort folket från deras arbete? Gå till era dagsverken!" Och farao fortsatte: "Folket är redan nu många i landet. Ändå vill ni att de ska sluta med sina dagsverken!" (2 Mos 5:2, 4-5) Farao befallde slavdrivarna att göra livet ännu hårdare för slavarerna.

Samma dag befallde farao slavdrivarna och folkets förmän: "Ni ska inte ge dem halm till teglet som förut. Låt dem gå och skaffa halm själva. Men samma mängd tegel som de gjort förut ska ni kräva av dem, utan något avdrag. De är lata, därför ropar de: Låt oss gå och offra åt vår Gud! Man måste lägga hårt arbete på dessa människor, så att de har något att göra och inte lyssnar på lögnen." Då gick slavdrivarna och förmännen ut och sade till folket: "Så säger farao: Jag ger er inte längre halm. Gå själva och skaffa halm där ni hittar det. Men det blir inget avdrag i ert arbete" (2 Mos 5:6-11).

Det här blev en oerhörd motgång för Mose som nu fick sitt eget folk mot sig:

"Må Herren se vad ni har gjort och döma er! Ni har fått farao och hans tjänare att avsky oss och satt svärd i deras hand så att de kan döda oss" (2 Mos 5:21).

Jag tror inte att Mose hade räknat med det här motståndet från Farao. Gud hade ju sagt att han skulle befria folket, men nu får han till och med sina egna emot sig som till och med ber Gud straffa honom för vad han gjort. I 1917 års översättning står det: "Må Herren hemsöka eder och döma eder, eftersom I haven gjort oss förhatliga för Farao ...

Mose fortsätter att klaga inför Herren och säger:

Då vände Mose sig på nytt till Herren och sade: "Herre, varför har du handlat så illa mot detta folk? Varför sände du mig? Ända sedan jag gick till farao för att tala i ditt namn har han gjort dem illa, och du har inte gjort någonting för att rädda ditt folk" (2 Mos 5:22-23).

Han anklagade Gud för det som hände. Genom motståndet han fick möta reducerades han ännu mer och lärde sig att se sin egen begränsning. Ingenting gick som han planerat. Men Gud ser längre, bortom hindren och motståndet som finns:

Men Herren sade till Mose: "Nu ska du få se vad jag ska göra med farao. Min starka hand ska få honom att släppa dem, och min starka hand ska få honom att driva ut dem ur sitt land."

... Säg därför till Israels barn: Jag är Herren. Jag ska föra er ut från Egyptens tvångsarbete och rädda er från deras slaveri, och jag ska återlösa er med utsträckt arm och stora straffdomar. Och jag ska ta er till mitt folk och vara er Gud. Ni ska inse att jag är Herren er Gud, som för er ut från slavarbetet hos egyptierna. Och jag ska föra er till det land som jag med upplyft hand lovade ge till Abraham, Isak och Jakob. Jag ska ge er det som arvedel. Jag är Herren." Allt detta talade Mose till Israels barn, men de lyssnade inte på honom på grund av sin otålighet och det hårda arbetet (2 Mos 6:1, 6-9).

Det var proklamationer och löften från Gud med visioner om deras framtid, men de lyssnade inte på vad Mose sa. En tuff

situation där allt gick mot Mose, men Herren såg längre och fortsatte att tala till Mose.

Den här texten är så talande. Mose tvivlade ibland, men presenterades som den vilken med trons ögon gick vidare. Man kan ibland själv också uppleva de här hindren, utan att se någon väg framåt. Man ser inte, vad ska nästa steg bli osv. Men ändå, Bibeln uppmanar oss: lyft din blick, se på det himmelska, se på det Herren har i beredskap, för det är vårt mål. Det finns ett slutmål för allt vårt arbete, och oavsett vad som sker under vägen, tappa aldrig blicken på detta mål. Se. "Vi har inte till ögonmärke de ting som syns", skriver Paulus. Det är inte det som styr, det är inte det som avgör. Nej, det finns högre värden, bestående värden. Det står i vers 13:

Men Herren talade till Mose och Aron och befallde dem att säga till Israels barn och till farao, kungen av Egypten, att Israels barn skulle föras ut ur Egyptens land (2 Mos 6:13).

Det var Guds plan som skulle genomföras. Även om inte en enda människa kunde se det så var det fast beslutet. Sedan ser vi när vi fortsätter läsa skildringen av Mose kamp inför farao, kampen inför sitt eget folk, så är det som att Mose tro växer genom varje prövning och nederlag, och han får mer och mer insikt om vad det handlar om att leva i Guds vilja.

I möte efter möte med farao mötte han trollkarlar och spåmän, som kopierade och imiterade de första straffdomarna som Gud visade. De gjorde samma sak genom sina magiska konster. Först var det Nilfloden som förvandlades till blod så att det livgivande vattnet som hela Egypten var beroende av stank. Det står att egyptierna gjorde samma sak, så det imponerade inte riktigt på dem. Det står om grodor som kom, den andra plågan.

Men spåmännen gjorde samma tecken genom sina magiska konster och lät grodor stiga upp över Egyptens land (2 Mos 8:7).

Dock fanns det här en viktig skillnad.

Spåmännen kunde frammana plågorna, men de hade inte makt att driva bort och befria från plågorna:

Då kallade farao till sig Mose och Aron och sade: ”Be till Herren att han tar bort grodorna från mig och mitt folk” (2 Mos 8:8).

Kunde han inte be sina spåmän om det? Nej, det finns bara en som kan befria och driva bort ondskan. Farao blev själv fånge i den ondska som han var med och manade fram. Plåga efter plåga följde. När myggen drabbade landet sa spåmännen till farao att det var Guds finger, men farao förblev hård och lyssnade inte. Stora flugsvärmar kom in i faraos och hans tjänares hus, och överallt i Egypten härjades landet av flugsvärmarna. Farao förblev hård. Boskapspest. Bölder. Hagel. Gräshoppsvärmar. Plåga efter plåga följde tillsammans med allvarliga varningar, men efter varje gång följer förhärdelse. Den nionde plågan var ett tjockt, kompakt mörker som sänkte sig över hela Egyptens land och varade i tre dagar. Ingen såg den andra, ingen steg upp från sin plats på tre dagar, men där Israels barn bodde var det ljus överallt.

Plågorna stegras från gång till gång och blir mer och mer allvarliga. Nu säger farao till Mose att måttet var rågat. Nu hade han fått nog av allt:

Farao sade till honom: ”Gå bort från mig! Och akta dig för att komma inför mina ögon igen. Den dag du kommer inför mina ögon ska du dö.” Mose svarade: ”Som du säger: Jag ska aldrig mer komma inför dina ögon” (2 Mos 10:28-29).

Det som sedan händer är avgörande och jag tror att vi kan applicera det på varenda människa. Alla plågor hittills har haft gränser som har forcerats men nu är man framme vid en punkt då det bara finns en enda lösning. Det handlar om liv eller död:

Herren sade till Mose: ”En plåga till ska jag sända över farao och Egypten, och sedan ska han släppa er. Han ska till och med driva ut er härifrån när han släpper er (2 Mos 11:1).

Jag tänker på Mose och allt han har genomgått, all kamp han har haft, hur han har reducerats, samtidigt som

Gudsmannen i honom fått växa till. Nu har de kommit till den punkt då var och en tvingas att inse att det enda som återstår som kan rädda folket, är att stå under blodets beskydd. Blodet måste finnas på dörrposten till husen där de är. Det finns inget annat som kan rädda nu. Det står så här från vers 4:

Mose sade: ”Så säger Herren: Vid midnatt ska jag gå fram genom Egypten. Då ska allt förstfött i Egyptens land dö, från den förstfödde hos farao som sitter på tronen ända till den förstfödde hos slavinnan vid handkvarnen, och även allt förstfött bland boskapen. Ett högt sorgerop ska höras i hela Egypten, ett sådant som aldrig har hörts och aldrig mer kommer att höras (2 Mos 11:4-6).

Det var ett budskap i midnattstid. Det är mörkt också i vår tid. Dödsängeln går förbi och skördar sina offer. Vad behöver vi göra? Ta fram isopen. Måla Lammets blod. Lyft fram blodseangeliet, korsets budskap, budskapet om befrielse om räddning.

Ta en knippa isop och doppa den i blodet som är i skålen och stryk blodet på det övre dörrträet och de båda dörrposterna. Ingen av er får gå ut genom dörren till sitt hus före morgonen, för Herren ska gå fram för att slå Egypten. Men när han ser blodet på det övre dörrträet och de båda dörrposterna ska han gå förbi dörren och inte låta fördärvaren komma in i era hem och slå er (2 Mos 12:22-23).

Det fanns inte längre utrymme för diskussioner eller förhandlingar. Nu var allt uppenbart, allt var nedbrutet. Allt, allt, allt. Alla plågor hade lett fram till förhärdelse osv. och nu stod man inför det avgörande, nämligen att komma in under blodet. Hur är det med dörrposterna till huset där du bor?

Det är vanligt idag med att evangelium presenteras långt borta från Golgata, i form av ett budskap som bär humanismens kännetecken. Det ska vara vänligt, inkluderande och så anpassat att man förlorar det mest centrala, det som handlar om omvändelse från synden, att få sin synd förlåten och utplånad genom Jesu Kristi blod. Jesu Kristi Guds sons

blod renar från all synd. Finns det något annat reningsmedel eller någon annan väg? Finns det något vi kan göra förutom att komma till Golgata? Nej, det här är något som måste finnas med i allt vi gör. Budskapet om försoningen.

Natten som följde i Egypten var hemsk:

Vid midnatt slog Herren allt förstfött i Egyptens land, från den förstfödde hos farao som satt på tronen till den förstfödde hos fången i fångelset. Han slog allt förstfött bland boskapen. Då steg farao upp på natten, liksom alla hans tjänare och alla egyptier. Och det hördes ett högt sorgerop i Egypten, för det fanns inte ett hem där det inte låg någon död (2 Mos 12:29-30).

Vid midnatt. Det påminner oss om att nådatiden snart är slut. Nu var leken slut. Nu var all förvillelse, alla olika nyanser du kan hitta, utan betydelse. Det enda är att låta blodet få komma över våra liv. Herre Jesus, rena oss i ditt blod, rena oss från synden, från fördömsen.

Det finns många texter i Bibeln som påminner om det här. I psalm 78 läser vi:

De kom inte ihåg hans hand eller dagen då han befriade dem från fienden, då han gjorde sina tecken i Egypten och sina under på Soans mark. Han förvandlade deras floder till blod så att de inte kunde dricka ur bäckarna. Han sände flugsvärmar som förtärde dem och grodor som förstörde för dem, han gav deras gröda åt larver och deras skördar åt gräshoppor. Han slog deras vinstockar med hagel och deras fikonsträd med skyfall, han utlämnade deras boskap åt hagel och deras hjordar åt blixnar. Han sände över dem sin vredesglöd, harm, vrede och nöd, en skara av olycksänglar. Han gav fritt utlopp åt sin vrede, han skonade inte deras själ från döden utan utlämnade deras liv åt pesten. Han slog allt förstfött i Egypten, livskraftens förstling i Hams hyddor. Han lät sitt folk bryta upp som en fårflod och förde dem som en hjord genom öknen (Ps 78:42-52).

Det var uppbrott och fienden var besegrad. Folket kunde tåga ut ur Egypten, och man gjorde det redan samma natt. Vad var nyckeln? Blodet. Försoningen. Israels offerceremonier var

en vämjelse för egyptierna, något man avskydde. Men Gud talade på det här sättet, och Gud visade på en väg som långt senare handlar om Guds egen Son, ty när tiden var inne sände Gud sin Son hit till världen. Vad skulle han göra? Han blev allas tjänare och han bar all vår fördömmelse i sin egen kropp. Han tog den på sig, syndfri som han var. När israeliterna skulle måla blodet på dörrposterna så skulle de ta ett felfritt lamm, ett lamm utan lyten, ett lamm som var perfekt. Det var viktigt. Det står om Jesus att han är ett lamm utan brist, Guds offerlamm som gav sitt liv, och lät sitt blod flyta för oss. Härefter har vi vårt hopp, det som gör att vi kan äga en tro, som det står i Hebr 11:1: "Tron är en övertygelse om det man hoppas."

Hade Mose den tron? Ja, han får det vittnesbördet även om vi ser hur han i olika skeden ser ut att ha fyllts av tvivel och fruktan. Han trodde dock på Gud, och det är hemligheten.

Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om ting som man inte ser. Genom tron fick fäderna sitt vittnesbörd. Genom tron förstår vi att universum har skapats genom ett ord från Gud, så att det vi ser inte har blivit till av något synligt (Hebr 11:1).

Farao såg Guds under, och han såg Guds storhet, men förhärskade sig. Paulus skriver till romarna:

Det man kan veta om Gud är uppenbart bland dem, eftersom Gud har uppenbarat det för dem. - - - Därför är de utan ursäkt. - - - De bytte ut Guds sanning mot lögnen (Rom 1:19, 20, 25).

Och längre fram:

Men nu har det uppenbarats en rättfärdighet från Gud utan lag, en som

lagen och profeterna vittnar om, en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus för alla som tror. Här finns ingen skillnad. Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, och de förklaras rättfärdiga som en gåva, av hans nåd, därför att de är friköpta av Kristus Jesus (Rom 3:21-24).

Det tog många år för Mose att komma in i det som Gud hade tänkt, men när Guds tid var inne, då kom kallelser, och han gick, även fast han stretade emot. Han gick, han fick bli ett redskap, omskrivet i hela bibeln. En bild till oss, en hjälp för oss. Det står om en sky av vittnen, och där får vi vara med, syskon. I grund och botten handlar det om att lära känna Jesus mer, ha en stor Jesus i sitt liv. Vara trogen honom. Amen. Ta emot den här hälsningen, och låt tron på Herren forma och ta hand om ditt liv.

Och det hände vid den tiden att från kejsar Augustus utgick ett påbud att hela världen skulle skattskrivas. Detta var den första skattskrivningen, och den hölls när Quirinius styrde i Syrien. Alla gick då för att skattskriva sig, var och en till sin stad.

Så reste också Josef från staden Nasaret i Galileen upp till Judeen, till Davids stad som kallas Betlehem, eftersom han var av Davids hus och släkt. Han kom för att skattskriva sig tillsammans med Maria, sin trolovade som var havande.

Medan de befann sig där var tiden inne för henne att föda, och hon födde sin son, den förstfödde. Hon lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom det inte fanns plats för dem i gästrummet.

I samma trakt fanns några herdar som låg ute och vaktade sin hjord om natten. Då stod en Herrens ängel framför dem och Herrens härlighet lyste omkring dem, och de blev mycket rädda. Men ängeln sade: "Var inte rädda! Jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket: I dag har en Frälsare fötts åt er i Davids stad. Han är Messias, Herren. Och detta är tecknet för er: Ni ska finna ett nyfött barn som är lindat och ligger i en krubba."

Och plötsligt var där tillsammans med ängeln en stor himmelsk här som prisade Gud: "Ära åt Gud i höjden, och frid på jorden bland människor som han älskar."

När änglarna hade lämnat dem och återvänt till himlen, sade herdarna till varandra: "Vi måste gå in till Betlehem och se det som har hänt och som Herren låtit oss veta!" De skyndade i väg och fann Maria och Josef och barnet som låg i krubban. När de hade sett det, berättade de vad som var sagt till dem om detta barn. Alla som hörde det förundrades över vad herdarna berättade för dem. Men Maria bevarade och begrundade allt detta i sitt hjärta.

Och herdarna vände hem och prisade och lovade Gud för allt de fått höra och se, just så som det hade blivit sagt till dem.

"MIN ÄR HÄMNDEN, JAG SKALL UTKRÄVA DEN, SÄGER HERREN"

- om förbannelsen som blev bruten

Text: Zebastian Vidén

- En man har jag dödat för varje sår och en ung man för varje blåmärke. Ja, sju gånger blir Kain hämnad, men Lemek sjuttiosju gånger (1 Mos 4:23-24).

Sex generationer efter att Adam vandrat i gemenskap med Gud ser vi här ett resultat av syndafallet, och hur ondskan växer och tar sig uttryck. Det som längre fram i Bibeln kommer att kallas för Kains väg. En våldsspiral tar sin början. En våldsspiral som idag har ökat exponentiellt sedan den där dagen för många tusen år sedan.

Vid ett tillfälle griper Gud in i historien och sätter punkt - en händelse som vi känner som Syndafloden. Men synden som fått fäste i människan redan vid Adams tid, överlever där den ligger och groor, djupt inne i människans hjärta.

När vi läser Guds ord, eller för den delen våra dagars historieböcker, kan vi se hur hämnden i alla dess former utgör en central del i människans hela existens. Läser vi nyheterna av idag följer samma mönster. Ett ständigt ropande på hämnd och rättvisa. Och det är inget som vi kommer ifrån då det är en fundamental del av människans natur. Enda sättet att bli fri från den naturen, är genom död.

Vi ser idag krig och konflikter av alla de slag. Mellan personer, mellan grupper i samhället, och mellan nationer. Vissa av konflikterna kan vid en första anblick ses som rättfärdiga, andra orättfärdiga.

Israels folk fick lagen sig given, och även den visar sig vara full av hämnd. Den som syndar mot lagen ska straffas. I vissa fall till och med dödas.

Vi kan i vårt humanistiska tidevarv tycka att lagen är grym, ibland till och med grotesk; men sanningen är att den bara är rättvis.

Något av det första Gud sa när han skapat människan var att; äter du av trädets ska du dö. I Romarbrevet 6:23 upprepar Paulus budskapet med orden "Ty syndens lön är döden ..."

All ondska och allt lidande vi ser är bara resultatet av vårt eget agerande.

Då människan föll i synd gjorde både Adam och Eva ett par tafatta försök att skylla ifrån sig. Adam skyllde på Eva. Eva i sin tur skyllde på ormen. Men sanningen är den att Adam hade en egen fri vilja, likaså Eva. Och de valde båda två att vara olydiga mot Gud och hans bud.

Ormen - han som kallas lögnens fader -

fanns visserligen där och frestade, men det var människan som i det här läget valde att bryta mot Guds ord, och så separera sig från gemenskapen med honom. Vi människor kommer aldrig att kunna få rätt inför Gud som är helig och fullkomlig. Vi är skapade, Han är skaparen.

"Den som är utan synd må kasta första stenen på henne." - Jesus

I Joh 8:7 möter vi en helt ny dimension. Vem kan verkställa domen? Av det här bibelstället kan vi förstå att ingen av de närvarande kände sig värdig att utträta vad lagen så tydligt sa; att de som syndat i det här fallet ska dö. I mötet med Jesus möter vi alla vår egen ofullkomlighet och vår egen otillräcklighet - och vår egen syndiga natur. Vi blir tillintetgjorda.

Bibeln talar tydligt på flera ställen, både i Gamla och Nya testamentet, om överheten och om svärdet. Om hur det finns ett system i världen som är tillsatt av Gud med syftet att upprätthålla lag och ordning. Paulus skriver i Romarbrevet 13:1-2:

- Varje människa skall underordna sig den överhet hon har över sig. Ty det finns ingen överhet som inte är av

Gud, och den som finns är insatt av honom. Den som sätter sig emot överheten står därför emot vad Gud har bestämt, och de som gör så drar domen över sig själva.

Trots att den här ordningen är tillsatt av Gud själv, så handlar det om ofullkomliga system i en ännu ännu mer ofullkomlig värld.

I kontrast till detta möter vi i Jesus Kristus, Gud själv som är den som dömer levande och döda i fullkomlighet och rättfärdighet.

Den ende som är rättfärdig, helig och utan synd, och den ende som har rätt att uttala och verkställa den slutliga domen. Han till vilken och genom vilken allting blev skapat.

- "Jag säger er: Stå inte emot den som är ond, utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd också den andra åt honom. Om någon vill ställa dig inför rätta och ta din livklädnad, så låt honom få din mantel också. Om någon tvingar dig att gå med en mil, gå två mil med honom. Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig.

- Ni har hört att det är sagt: Du skall älska din nästa och hata din ovän. Jag säger er: Älska era ovänner och be för dem som förföljer er. Då är ni er himmelske Faders barn. Han låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga. Ty om ni älskar dem som älskar er, vilken lön får ni för det? Gör inte publikaner det också? Och om ni hälsar endast på era bröder, vad gör ni för märkvärdigt med det? Gör inte hedningar det också?" (Jesus i Bergspredikan)

Orden från Jesus i Matt 5 måste ha varit revolutionerande i den religiösa kontext han verkade. Där många verkligen hade nit för Toran och Guds ord och vad dessa skrifter säger om rättvisa.

Orden från Jesus måste ha skurit som ett svärd i människors liv. Hämnd och rättvisa var ju trots allt en del av den livsstil folk då levde i, och fortfarande lever i. Inte bara inom judendomen, men inom hela mänskligheten. En del av

själva samhällets grundfundament.

Jesus - han som är den slutlige och ende rätte domaren hade uttalat sig. Och det var inte vad man kunde förvänta sig. Många såg det säkerligen som både svagt och fegt att inte stå upp för sin rätt. Att inte våga ta ansvar.

Men straffet måste utdelas. Guds ord är tydligt. Liv måste ges för liv. Det finns ingen väg förbi det. Genom hela den judiska historien, ja ända från Adams tid, hade man praktiserat djuroffer som skulle symbolisera just detta; priset som måste betalas.

Men hur kommer ett djurs liv någonsin kunna väga upp värdet av en människas?

- HAN VAR GENOMBORRAD FÖR VÅRA ÖVERTRÄDELSERS SKULL, SLAGEN FÖR VÅRA MISSGÄRNINGARS SKULL.

- STRAFFET VAR LAGT PÅ HONOM FÖR ATT VI SKULLE FÅ FRID, OCH GENOM HANS SÅR ÄR VI HELADE.

- VI GICK ALLA VILSE SOM FÅR, VAR OCH EN GICK SIN EGEN VÄG, MEN ALL VÅR SKULD LADE HERREN PÅ HONOM.

- HAN BLEV MISSHANDLAD, MEN HAN ÖDMJUKADE SIG OCH ÖPPNADE INTE SIN MUN.

- LIK ETT LAMM SOM FÖRS BORT TILL ATT SLAKTAS, LIK ETT FÅR SOM ÄR TYST INFÖR DEM SOM KLIPPER DET, SÅ ÖPPNADE HAN INTE SIN MUN.

- GENOM VÅLD OCH DOM BLEV HAN BORTTAGEN. VEM I HANS SLÄKTE BESINNAR ATT NÄR HAN RYCKTES BORT FRÅN DE LEVANDES LAND, BLEV HAN PLÅGAD PÅ GRUND AV MITT FOLKS ÖVERTRÄDELSE? (Jes 53:5-8)

Här har vi själva essensen av evangelium. Han som är den ende som är helig och rättfärdig och således är den som har rätt att hämnas och utdela straff. Men också den ende som inte förtjänar någon hämnd över sig själv. Han beslöt att låta straffet för mänsklighetens synd drabba honom själv.

Den uråldriga profetian i 1 Moseboken 3 där det står om att kvinnans säd ska sönderkrossa ormens huvud får sin fullbordan på Golgata när Jesus besegrar synden och döden. Han bryter förbannelsen. Han bryter den onda cirkel av hämnd och vedergällning som mänskligheten så länge varit slav under. Han öppnar en ny och levande väg.

- Han har klätt av väldena och makterna och förevisat dem offentligt, när han på korset triumferade över dem (Kol 2:15).

Genom det Jesus gjorde på Golgata gjorde han det omöjliga möjligt. Det enda som återstår nu är för människan att ta emot den gåva som Gud av nåd ger åt var och en som öppnar sitt hjärta för honom. Det spelar ingen roll hur djupt sjunkna vi var, eller om vi kanske tycker att vi var ganska snälla och "goda" människor trots allt. Bibeln säger att ALLA människor saknar härligheten från Gud. Men det glada budskapet i detta är att det Jesus gjorde räcker precis ALLT.

Så om du inte gjort det redan, ta emot Jesus i ditt liv som den frälsare han vill vara för dig. Och låt hämnden som du gjort dig förtjänt av falla på honom.

Låt honom ta din gamla natur med sig i döden på korset och få del av ett nytt liv i hans uppståndelse, med en framtid och ett hopp.

- Ty han har fastställt en dag då han skall döma världen med rättfärdighet genom den man som han har bestämt till det, sedan han erbjudit tron åt alla genom att uppväcka honom från de döda (Apg 17:31).

Snart kommer Jesus tillbaka.

Det är ord som upprepats oräkneligt antal gånger genom historien. Petrus citerar frågan i sitt andra brev "Hur går det med löftet om hans tillkommelse?" Och visst kan man undra ibland, det har ju gått nästan 2000 år.

Men så kommer svaret några verser senare i kapitel 3 och vers 9:

- Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålmod med er, eftersom han inte vill att någon skall gå förlorad utan att alla skall få tid att omvända sig.

Det finns alltså en orsak till att Herren har dröjt. Och den orsaken är du. Eller kanske din granne, eller din släkting, eller de där människorna du möter ute på gatan. Gud vill att alla människor ska få tid att omvända sig. Tänk om vi verkligen kunde gripas av den verkligheten.

Världen befinner sig under fördömelse, i en ständigt nedåtgående spiral av ondska, hämnd och hat. Det finns inget hopp för världen. Men Bibeln talar om en fastställd dag då Herren kommer för att döma världen och för att sätta punkt för all ondska. Och den dagen närmar sig med hast.

Då vi tar emot Jesus i våra liv får vi redan här och nu uppleva hur domen går över våra liv. Och på ett liknande sätt som för Israels folk i Egypten, då dörrposterna målades röda med lammets blod för att dödsängeln skulle gå förbi, får vi uppleva hur Jesus tar straffet på sig.

Vi blir införsatta i en helt ny verklighet, fria från fördömelse. Vi får dessutom med hela vår existens här i tiden representera detta Guds rike där han tog vår synd på sig, och där hämnaden och straffet lades på honom.

- Allt kommer från Gud, som har försonat oss med sig själv genom Kristus och gett oss försoningens tjänst. Ty Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser, och han har anförtrött åt oss försoningens ord (2 Kor 5:18-19).

Låt oss inte spilla tid på att försöka reformera den här världen till något bättre. Det är dömt att misslyckas, för världen ÄR i den ondes våld. Vi kan ägna oss åt politik, olika sorters aktivism, med goda eller mindre goda intentioner. Men allt detta är dömt att gå under.

Det är populärt att tala om skurkstater, och då ofta i kontrast till "våra" demokratiska nationer. Men kom ihåg detta, att det finns inga rättfärdiga nationer. Inte en enda. Hela världen är under den ondes våld. Det finns inget land och inget folk som på egna gärningar kan stå som rättfärdigt inför en helig Gud.

Det finns en och endast EN väg till varaktig frid och rättfärdighet. Och det är genom Jesus. Han som en gång för alla bröt förbannelsen.

Det gäller för hedning och för jude. För man och kvinna. För slav och fri.

- Detta skedde när han i sitt kött tog bort fiendskapen, lagen med dess bud och stadgar, för att av de båda i sig skapa en enda ny människa och så skapa frid. Så skulle han i en enda kropp försona de båda med Gud genom korset, sedan han där hade dödat fiendskapen (Ef 2:15-16).

Tänk att det finns en annan väg. En som är väsensskild från allt vad världen representerar av rättvisa, hämnd och slutligen död. En väg som är smal genom tiden, men som leder till evigt liv i gemenskap med Gud vår skapare. Ett rike som inte är av den här världen.

Tack Jesus!

- Hans ögon var som eldslågor, och på sitt huvud bar han många kronor. Han hade ett namn skrivet som ingen känner utom han själv. Han var klädd i en mantel som hade doppats i blod, och det namn han har fått är "Guds Ord". De himmelska härarna följde honom på vita hästar, och de var klädda i vitt, rent linnetyg. Och ut ur hans mun kom ett skarpt svärd, som han skall slå folken med, och han skall styra dem med järnspira, och han trampar Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress. Och på sin mantel och på sin höft har han ett namn skrivet: "Konungarnas Konung och herrarnas Herre." (Upp 19:11-16)

Han kommer för att döma. Han kommer för att hämnas.

Idag är frälsningens dag läser vi. Men det kommer en dag, och den är snart här, då Jesus ska komma tillbaka till jorden för att hålla dom. Det står att han ska sätta sina fötter på Oljeberget. Det står att han ska döma i rättfärdighet. Och om den dagen står det, att alla folk kommer att jämra sig vid hans åsyn.

Men innan dess så är min tro att Guds friköpta folk kommer att få möta Jesus på skyn.

Och om Israel som vi idag ser har börjat samlats ihop från folken, och som på så många vis står i centrum för världens händelser, står det: *Men över Davids hus och över Jerusalems invånare ska jag utgjuta nådens och bönens Ande, så att de ser upp till mig som de har genomborrat.*

Guds frälsningsplan är fantastisk, och ännu gäller:

Se, nu är den rätta tiden, nu är frälsningens dag (2 Kor 6:2).

Så finns nu ingen fördömelse
för dem som är i Kristus Jesus.
Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus
gjort mig fri från syndens och dödens lag.
Det som var omöjligt för lagen,
svag som den var genom den syndiga naturen,
det gjorde Gud genom att
sända sin egen Son som syndoffer,
han som till det yttre var lik en syndig människa,
och i hans kropp fördömde Gud synden.

DEN STORA TOMHETEN

**Av Arne Imsen
1949, då han
verkade som
evangelist i
Norrtälje.**

”Bara tomhet,
säger
Predikaren,
bara idelig
tomhet! Allt är
tomhet”
(Pred 1:2).

Som överskrift till
kapitlet ur vilken
ovanstående vers
är hämtad, och för
övrigt över hela
denna bok, kan
man skriva: Den
stora tomheten.

Konung Salomo –
som är bokens
författare – var en

belevad man, som hade prövat åtskilligt
av vad denna världen hade att bjuda.
Men trots konungslig makt och ära och
jordisk rikedom, härlighet och glans så
tvingades han av sin inre människa att
skriva över det hela: ”Allt är tomhet.”
Det fanns nämligen intet under solen
som kunde fylla det tillsynes bottenlösa
djup av tomhet, som var i hans själ.

Det är inte enbart Salomo som har känt
och upplevt detta. Nej, han gör sig här
till förespråkare för alla tiders
människor, ty åtskilliga har levt och
åtskilliga lever ett innehållslöst liv.
Många är de, som när de blickar tillbaka
på sitt förflutna liv för att se vad det har
givit, i förtvivlan utbrister: ”Bara
tomhet!” Stort är också deras antal som
för denna fruktansvärda tomhetskänslas
skull i förtvivlan tar sina egna liv.

När man blickar ut över vår tids
nöjesjaktade ungdom, så tvingas man
ovillkorligen att fundera över vad som
kan vara den främsta orsaken till denna
våldiga och tillsynes alltmer tilltagande
nöjeshets. Denna fråga har ju annars
varit ganska aktuell under senare år, den
har varit ämne för diskussion på flera
platser. Men det är som väl alla förstår
ett långt steg mellan ett vackert talesätt
om vad som borde göras för att rädda
det kommande släktet, och att i
verkligheten omsätta den goda tanken i
praktisk handling.

Någon säger måhända att tiden i vilken
vi lever är ond, och det är ju alldeles
riktigt. Men detta argument är inte på
länga vägar något försvar för vår tids
ungdom, ty ond har tiden alltid varit.
”Världen är i den ondes våld”, det har vi
en gång för alla fått vetskap om, och det

får nog allt liv som föds på denna jord
känning av, mer eller mindre. Men utan
att överdriva så kan vi väl fastslå att
bakom kamouflagen så känner man nu,
som människor i alla tider känt, att intet
under solen kan fylla det inre
tomrummet. Nej, man drives istället
fram, kanhända från det ena bullrande
och stojande nöjesarrangemanget till det
andra, av denna intensiva tomhetskänsla.
Och därför att man nu i allmänhet har så
stora möjligheter att tjäna pengar, i
jämförelse med vad folk förtjänade förr i
tiden, så offrar man så mycket mer på sin
glädjefattiga själ. Ja, man söker och söker
och offrar nästan hur mycket som helst
för att om möjligt få sin törstiga själ
tillfredsställd.

Vi tycker ju att det är fullkomligt
meningslöst att kasta bort sin tid, och i
många fall sina surt förvärvade pengar,
på det som ändå inte kan fylla själens
krav. Förnuftigt folk måste ju erkänna
riktigheten av detta påstående.

Men trots allt vore det ändå lindrigt, om
det endast vore pengarna som ginge åt,
och jag vet att det finns ungdomar, och
även äldre, som tror det hela enbart är en
penningfråga. Nej, det är inte bara
vecko- eller månadsavlöningen som går
åt på profithajarnas altare. Det värsta är
att hela livet blir, för den som ej låter sig
varnas i tid och söker det som är bättre,
en stor besvikelse och därför missriktat
och förstört. Och då, om icke förr, har
man gjort den upptäckten att det som
såg så lockande och inbjudande ut, var
endast ett stort bedrägeri eller
iögonenfallande hägringar. Man blev
bjuden stenar istället för bröd.

Vi har i vår tid massor av sådana, som
kan bevitna sanningen av det jag här
säger. Jag har mött relativt unga
människor som har sökt i årtal i olika
föreningar, bland kamrater och på de
stora nöjesfälten, efter det som kunde
fylla den tomma själen med liv och riktig
glädje. Men ju mer de har sökt och ju
mer de har offrat på dessa saker har de
fått känna vilket skriande och bottenlöst
djup av tomhet som fanns bakom det
som för ögat såg så tilltalande ut, och
trots sin ungdom så har man i många fall
tröttnat på livet. Men desto bättre är det
att ingen är ämnad till eller behöver gå
ett så fruktansvärt öde tillmötes.

Nu må ingen tro att denna artikel har
kommit till för att döma eller slå ned på
vår tids ungdom. Nej, det har jag ingen
rätt att göra. Men därför att jag själv är
ung och vid flera tillfällen sett det
tragiska i detta förhållande, och
framförallt därför att jag själv funnit en
som kunde fylla mina behov i härlighet,
önskar jag med dessa rader peka på
Honom som kan och vill fylla
tomrummet som finns i din själ. En
sångförfattare sjunger, och jag stämmer
in av hela mitt hjärta: ”En det kan, jag
säkert vet.” Finns det då endast en som
kan, vilken är denne ene? Jo, sångaren
sjunger vidare: ”Jesus Frälsaren från
Nasaret.” Således är det endast Han, som
kan fylla det inre behovet, som varje
människa på denna jord har eller har
haft. Bibeln, livet och erfarenheten säger
oss detta. Ja, jag vågar påstå att om varje
ung man och kvinna i våra dagars
Sverige, fick ett möte med den levande
Jesus så skulle på ganska kort tid alla
biografer, teatrar, danssalonger, krogar,
spritbolag och för övrigt alla
nöjesanordningar bli avfolkade avsevärt.
Och den alltmer tilltagande
ungdomsbrottsligheten skulle i hastigt
tempo avta. Historien bär vittnesbörd
om att så har skett förr där land och folk
vänt sig till Gud i bön om nåd och
förbarmande. Ja, att gå denna väg har
visat sig vara nationers enda räddning.

Du som läser dessa rader! Jesus frågar
just dig idag, som Han gjort så många
gångar förr: ”Varför giver du ut pengar
på det som ej är bröd och ditt förvärv på
det som ej kan mätta?” Unge vän, gå till
Jesus med dina tomma kär! Tala om för
Honom hur synden och världen har
bedragit ditt hjärta, och hur du lät dig
bedragas. Men gå till Honom idag, ty
idag vill Han i nåd förbarma sig över dig.
Jesus vill möta med dig, som Han mötte
med den samaritiska kvinnan. Jesus säger
bl.a. till denna kvinna: ”Den som dricker
av det vatten jag giver honom skall bliva
i honom en källa, vars vatten springer
upp med evigt liv.” Då är de inre
behoven fyllda, och istället för den
tomhetskänsla som du så länge har haft i
ditt inre får du skäl att sjunga: ”Den
glädje som världen giver, mitt hjärta ej
lockar mer, ty ack i den yttre glansen jag
blott fåfänglighet ser.”

Måltidsfest med Jesus

Text: Paulus Eliasson

Bibeln talar ofta om balans mellan olika ting. Ting som gemenskap och ensamhet, att festa och att fasta – och andra ting. Att fasta är en andlig övning är nog de flesta eniga i, men visste du att i Bibeln så står ofta måltiden i centrum? Idag tänkte jag att vi skulle ha ett litet bibelstudium om att festa och äta tillsammans med Jesus.

I Första Mosebok 2, helt i början av den bibliska berättelsen, så läser vi om hur Gud skapade Edens lustgård för att Adam och Eva skulle leva där. Där står det att "Gud lät alla slags träd växa upp ur marken. Ljuvliga att se på, och goda att äta av. Mitt i lustgården satte han livets träd, och trädet till kunskap om gott och ont" (1 Mosebok 2:9).

Gud skapade alltså träd som var vackra att se på, och goda att äta av. Så de är både näringsrika, och vackra – och det är gott att äta av dem.

Det är intressant att se att Gud skapar mat som inte bara är till näring så att man överlever, utan också mat som är god. Och när Gud sedan skapade de två träden – trädet till kunskap om gott och ont, och livets träd, så representerade de valet mellan att göra det som Gud vill, och att göra det som människan själv vill;

och sättet som valet representerades på, var genom två träd – alltså: "Vad vill du äta? Vilken frukt är det du vill ta till dig av?"

Och detta är något som kommer tillbaka många gånger i Bibeln, och det är inte så märkligt, eftersom det att äta är någonting vi gör – bokstavligen talat – varje dag (med mindre man fastar eller liknande). Vad händer i våra liv mellan soluppgång och solnedgång? Vi arbetar, vi äter, vi har gemenskap, och kanske vi också tar del av underhållning. Och just dessa ting är rutiner som Bibeln ofta sätter fokus på, antingen genom att exponera dem, så att det blir mer av dem – ett större arbete, mer ätande, mer gemenskap – eller genom att dra ner det så att man inte arbetar, inte äter, och befinner sig i ensamhet. Det finns olika tider där det ena eller andra är naturligt, och då rutiner inte är nog. Exempel på sådant är sabbat, fasta, högtider, avskildhet och heliga samlingar.

Om vi ska se lite på vad Bibeln säger om festerna som vi möter i Bibeln, så är de framför allt nämnda i Tredje Mosebok. Och i kapitel 23 nämns både sabbaten – veckohögtiden då man inte skulle arbeta – och sedan sju olika högtider. Det börjar med påskan (hebr.

pesach) som firades på samma tid som det osyrade brödets högtid. Då hade man påskmåltiden, då man åt tillsammans. Idag har denna måltid många olika komponenter, och vissa av dem fanns redan på biblisk tid. Det man minns under påskan är uttåget från Egypten – och det representeras alltså genom en måltid.

Sedan har vi förstlingsskörden, som kommer direkt efter påskan – då man skulle ta en kärve av det första man skördade och bära det fram till prästen, och det skulle offras till Herren. Det var första dagen efter påskens sabbat, så det som vi kristna kallar för uppståndelsens morgon.

Så kommer veckofesten, som firades 50 dagar efter påskan, på hebreiska kallas den shavout. Där ingick att äta bröd, lamm, en get – och man skulle inte arbeta – och av det man åt skulle man lämna en del åt den fattige.

Så har vi det som kallas för trumpetfesten (hebr. rosh hashanah), som är det religiösa nyåret – då man inte skulle arbeta, utan ge en gåva till Herren.

Och den största dagen, och den som Tredje Mosebok talar mest om, är soningsdagen (hebr. yom kippur), då man inte skulle arbeta – och det är den

En kort presentation: Mina program i Radio Maranata sänds varje tisdag morgon, och jag försöker berätta om ting som jag själv finner intressanta. Jag har den sista tiden presenterat bibelböcker, gått igenom de olika gudsbevisen – och även haft intervjuer med intressanta personer.

Detta är en avskrift av programmet "Måltidsfest med Jesus", sänd som podcast och radioprogram 5 september 2023. Texten är bara lätt redigerad från det som sades i programmet.

enda dagen då det var påbjudet att man skulle fasta. Man kanske skulle tro att det i Bibeln var många påbud om olika tider då man ska fasta, men det är det inte. Fasta handlar som regel om något man gör frivilligt och av behov; men under just yom kippur skulle man fasta dagen innan högtiden, för det var den största och mest heliga dagen på hela året, då folkets synder blev sonade genom två getter – en som blev offrad, och en som blev sänd utanför lägret.

Till sist har vi också lövhyddohögtiden, eller sukkot, då man offrade till Herren, och bodde i lövhyddor. Så sammanlagt är det alltså sju högtider, och förutom dessa så finns det dels många fler högtider som firas av judarna idag – men redan på Bibelns tid så började man fira purim, som man kan läsa om i Esters bok. Esters bok hör också ihop med det jag talar om här, för det är en resa från fasta till fest.

Det finns också beskrivet i Moseböckerna hur man skulle ge sitt tionde till Gud, och när man gav tiondet skulle man ordna med en fest där man bjöd in familj, fattiga, slavar och grannar. Så det är tydligt att festerna och högtiderna stod centralt i den bibliska tankevärlden. Inte minst också när det gäller de olika pakterna, eller förbunden,

som ingicks i Bibeln. Om man läser i Mosebok 26, för att ta ett exempel, så handlar det om Isak och Abimeleks förbund. De hade ett turbulent förhållande till varandra, men Abimelek framstår som en ärlig och ordentlig man, och en gång kom han för att ingå en pakt med Israel:

Abimelek kom till honom från Gerar tillsammans med sin vän Ahussat och sin befälhavare Pikol. Men Isak sade till dem: "Varför kommer ni till mig, ni som hatade mig och drev bort mig från er?" De svarade: "Vi har tydligt sett att Herren är med dig. Därför tänkte vi att vi borde ge varandra en ed och sluta förbund: Du ska inte göra oss något ont, liksom vi inte har ofredat dig utan bara gjort dig gott och låtit dig gå i frid. Du är nu välsignad av Herren."

Då ordnade Isak en festmåltid för dem, och de åt och drack. De steg upp tidigt nästa morgon och svor varandra eden. Sedan sände Isak i väg dem, och de gick ifrån honom i frid (1 Mosebok 26:26–31).

Så i förbunden som man ingick i de hebreiska Skrifterna ingick det ofta en måltid. Det möter man också då Abraham ingick förbund med Gud, då Jakob ingick förbund med Laban, och faktum är att då Gud förde Israels folk

ut ur Egypten, så sa Gud att de skulle sända upp Mose och en grupp äldste från Israel för att ingå förbund med Herren. De går upp på berget, de möter Gud, de ingår ett förbund – och så står det att de åt och drack inför Herrens åsyn.

Förbundet och dess måltid var en inbjudan till familjegemenskap, och man visade att den andre var ens ansvar. Och även i vår tid, när vi talar om fester och högtider så ingår nästan alltid mat. Jag hade blivit överraskad om jag var inbjuden till ett bröllop, och så serverades ingenting att äta eller dricka. Samma sak med begravningar, födelsedagar eller annat.

I Bibeln uttrycks faktiskt Guds vilja och plan i en måltid. Om man läser i Jesaja 25, så talas det om hur Gud ska vinna seger över döden, hur han ska regera över jorden och införa sitt fredsrike:

Herren Sebaot ska på detta berg (Sion) göra en festmåltid för alla folk, en festmåltid med feta rätter och lagrade viner, feta, mustiga rätter och lagrat, klarat vin. Han ska på detta berg utplåna den slöja som beslöjar alla folk, det täckelse som täcker alla folkslag. Han ska utplåna döden för

evigt. Herren Gud ska torka tårarna från alla ansikten och ta bort sitt folks vanära från hela jorden, för Herren har talat (Jesaja 25:6-8).

Här beskrivs en eskatologisk händelse, då Gud ska kalla människor från alla folk – och judar och hedningar ska komma tillsammans på Sions berg, och där ska de ha en måltid med allt det rika som finns att bjuda på. Det här är ett sätt att beskriva Guds vilja med alla människor på ett nära och personligt sätt, där Gud beskrivs som en familjefar som dukar för sin familj – eller som att han ingår i en pakt.

Därför är det heller inte så märkligt att vi möter precis detta i Jesu liv. För honom var både fasta och festa väldigt framträdande i hans liv. Jag vill bara lyfta fram ett exempel från då Jesus kallade Matteus:

Jesus gick vidare därifrån och såg en man som hette Matteus sitta vid tullhuset. Han sade till honom: "Följ mig!" Då reste sig Matteus och följde honom. När Jesus sedan var gäst i hans hem, kom många tullindrivare och syndare och låg till bords tillsammans med Jesus och hans lärjungar.

Fariseerna fick se det och frågade hans lärjungar: "Varför äter er mästare med tullindrivare och syndare?" Jesus hörde det och sade: "Det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Gå och lär er vad detta betyder: Jag vill se barmhärtighet och inte offer. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare" (Matteus 9:9-13).

I den här berättelsen demonstrerar Jesus evangeliets verklighet, vad det betyder att Guds rike har kommit och vad barmhärtighet innebär – och allt det gör han genom en måltid. Måltiden öppnar dörren för dem in i Guds rike och gemenskap med Jesus.

Väldigt många gånger, när Jesus ska beskriva vad himmelriket är, så säger han att himmelriket är som en fest, ett bröllop eller en högtid. Till exempel i Lukas 14, där det sägs att Jesus var inbjuden till en måltid, och han satt där och undervisade – och använde festen som en bild för Guds rike, och då utspelade sig följande:

En av gästerna som hörde detta sade till honom: "Salig är den som får äta vid måltiden i Guds rike!" Jesus sade till honom: "En man ordnade en stor festmåltid och bjöd många. När tiden för festen var inne, sände han sin tjänare för att säga till de inbjudna: Kom, nu är allt färdigt. Men alla började ursäktiga sig. Den förste sade till honom: Jag har köpt en åker och måste gå ut och se den. Jag hoppas du ursäktar" (Lukas 14:15-18).

Jesus säger i denna bild att Guds rike är som en inbjudan till en festmåltid som många säger nej till. Det är Jesu sätt att beskriva varför han kom till jorden.

Fastan, som är i andra ändan av skalan, är en reaktion på den ondska som finns i världen, svagheten som vi bär på – och på livets osäkerhet. Man kan säga att fastan är för katastroftider. Men festen är en reaktion på Guds godhet, hans storhet – och vår trygghet i och tillsammans med honom.

I Lukas 22 kan man läsa om det som kallas för Herrens måltid, eller brödsbrytelsen:

När stunden var inne lade han sig till bords, och apostlarna tillsammans med honom. Och han sade till dem: "Jag har längtat mycket efter att äta den här påskmåltiden med er innan mitt lidande börjar. För jag säger er att jag inte kommer att äta det mer förrän det får sin fullbordan i Guds rike."

Och han tog en bägare, tackade Gud och sade: "Ta detta och dela mellan er. För jag säger er: Från denna stund ska jag inte dricka av vinstockens frukt förrän Guds rike kommer."

Och han tog ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt dem och sade: "Detta är min kropp som blir utgiven för er. Gör detta för att minnas mig." På samma sätt tog han bägaren efter måltiden och sade: "Denna bägare är det nya förbundet genom mitt blod som blir utgjutet för er" (Lukas 22:14-20).

Det är intressant att se att när Jesus skulle beskriva vad han skulle göra på Golgata, och vad det nya förbundet i hans blod innebär, så gör han det genom en måltid. Försoningen beskrivs i enkel

mat: Bröd och vin. Det är evangelium.

Det satte också sin prägel på de första kristna, för det står så här om församlingen i Jerusalem:

Varje dag var de troget och enigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd och delade måltid med varandra i jublande, innerlig glädje (Apostlagärningarna 2:46).

De hade upplevt något i Jesu närhet som gjorde att de började jubla – och att de festade. Deras liv var en pågående fest som de också inbjöd andra till. Och det var något som verkar på många olika sätt, för dels har man Jesu försoning, dels församlingens liv, dels förebilderna i Gamla testamentet – och sedan också vår egen kultur och vad fester betyder för oss. Och jag tror att Gud manar oss att låta vår gemenskap genomsyras av fester – i balans med både den dagliga rutinen och å andra sidan fasta, men det är viktigt att komma ihåg att Guds evangelium är uttryckt i en måltid.

Det ser man också i Uppenbarelseboken, där det står om Lammets bröllopsmåltid. Och i sista kapitlet så står det:

Mitt på stadens gata, på båda sidor om floden, står livets träd. Det bär frukt tolv gånger, varje månad ger det sin frukt, och trädets löv ger läkedom åt folken (Uppenbarelseboken 22:2).

Det här är befrielsen från synd, död och den förbannelse som finns i världen – och det beskrivs som ett träd med god frukt.

Så jag vill rikta en uppmaning till dig som läser detta, att du ska komma till måltiden som Gud har berett för människan. Att du ska börja festa med Herren. Om du upplever att livet har gått torrt, så sök dig till en kristen gemenskap där man firar högtid tillsammans.

Kom till måltid,
Herren kallar – smaka, se
– huru ljuvligt
allting är vid Jesu bord!

Har Gud på förhand bestämt VARJE MÄNNISKAS EVIGA ÖDE?

Text: Stig Andreasson (tidigare publicerad i MR nr 3 2018)

Under hela kristendomens historia har teologer, kyrkofäder och vanliga människor grubblat på denna fråga.

Har Gud utvalt några till evig frälsning och samtidigt förutbestämt andra till evig fördömmelse?

Kyrkofadern Augustinus var den förste som utarbetade en s.k. predestinationslära. Det latinska ordet predestination betyder just "förutbestämmelse" och har blivit ett låneord i vårt språk. Augustinus predestinationslära togs sedan upp av den reformerta delen av protestantismen, främst genom reformatorn Johan Calvins skrifter.

Ännu idag är vissa kyrkosamfund starkt präglade av dessa tankar och tolkningar. Därför tar vi först en titt på den kalvinistiska predestinationslärans grundtankar.

Hur och varför tanken på en absolut gudomlig förutbestämmelse utformades.

Calvin kunde inte acceptera den katolska läran där människan framställdes som starkt medverkande till sin egen frälsning. Han trodde nämligen på människans totala syndafördärv. Ingen kunde därför direkt medverka till sin egen frälsning. Om människan, sådan hon är av naturen, säger ju Guds Ord: "Ingen rättfärdig finns, inte en enda. Ingen förståndig finns, ingen som söker Gud." Varje människa, överläten till sig själv, saknar alltså andligt förstånd till att söka Gud. Därför måste Gud ta initiativet till den enskildes frälsning, precis som han måste göra det för hela människosläktet. Jesus sa ju också: "Ingen kan komma till mig om inte Fadern som har sänt mig drar honom."

Så långt kan vi utan problem följa

med i Calvins tankegång. Men i fortsättningen uppstår ett problem. Många människor synes inte uppleva denna dragning till att söka Gud. Andra däremot upplever den starkt och mäktigt. För Calvin måste detta innebära att Gud gjort ett speciellt "nådaval". Han har utvalt några till frälsning, andra till förtappelse. Bibeln säger ju också: *"Därför beror det inte på någon människas vilja eller strävan utan på Guds barmhärtighet. Alltså är han barmhärtig mot vem han vill och vem han vill förhärda han."* Gud är med andra ord suverän i sitt handlande, vilket enligt Calvin är och förblir ett mysterium för oss.

Här måste vi emellertid ställa frågan: Stämmer allt detta med Bibelns samlade och enhetliga undervisning? Eller visar Guds Ord på andra möjligheter att rätt förstå Guds plan och handlande? Låt oss se på några tydliga och viktiga bibliska sanningar.

Bibeln talar om utkorelse och förutbestämmelse på olika områden.

I Romarbrevet har vi exempelvis tre kapitel (9-10-11) som till stor del handlar om hur Gud utvalde ett speciellt folk till att vara bärare av hans uppenbarelse. Om judafolket skrev Paulus att *"Guds Ord har anförtratts åt dem"*. Han utvalde och förutbestämde dem med andra ord till detta.

Bibeln säger också att Gud utväljer och förutbestämmer vissa personer till särskilda uppgifter. Till profeten Jeremia sa Herren: *"Innan jag formade dig i moderlivet utvalde jag dig, och innan du kom fram ur modersskötet helgade jag dig och satte dig till en profet för folken."* Och aposteln Paulus vittnar om att han *"redan i moderlivet blev utvald av Gud till att förkunna evangelium bland hedningarna"*. Att Gud faktiskt har en förutbestämd plan för vårt liv kommer fram i det löftesord som gäller oss alla och som lyder: *"Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra."*

Bibeln säger också att vår livslängd är bestämd på förhand.

"Alla mina dagar blev uppskrivna i din bok. De var bestämda innan någon av dem hade kommit"
(Ps 139:16).

Detta ger oss en känsla av trygghet. Vi kommer att leva så länge Gud vill. Men det väcker också många frågor. Varför får somliga leva så länge, medan andra får ett så kort liv? På denna fråga har vi inget uttömmande svar.

Bibeln lär tydligt att frälsningen är tillgänglig för alla människor.

Då Calvin understryker att det är Gud som måste ta initiativet till den enskilda människans frälsning står han på solid biblisk grund. Gud måste först söka oss förrän vi får förstånd till att söka Honom. Varför så många människor synes förbli likgiltiga för sin egen frälsning är något vi inte fullt ut kan kartlägga. Men att detta skulle kunna förklaras genom någon sorts partiskhet från Guds sida är uteslutet. Den s.k. "dubbla predestinationsläran" som innebär att Gud av evighet har bestämt

varje individ, antingen till frälsning eller förtappelse, är därför på kollisionskurs med en rad bibliska sanningar.

1. Gud vill att alla människor skall bli frälsta och komma till kunskap om sanningen (1 Tim 2:4). Det är därför otänkbart att Gud skulle ha förutbestämt någon till förtappelse. Det tidiga 1800-talets store amerikanske väckelsepredikant Charles Finney skrev på sin tid: "Gud är kärlek. Därför är det orimligt att han skulle ha skapat en enda människa med den avsikten att sända henne till ett evigt fördärv."

2. Jesus har dött på korset för alla människor, inte bara för ett begränsat antal utvalda. Han är det offer som sonar våra synder och inte bara våra, men hela världens (1 Joh 2:2).

3. Gud vill ingen syndares död. Så sant jag lever, säger Herren, Herren, jag gläder mig inte åt den ogudaktiges död. Istället vill jag att den ogudaktige vänder om från sin väg och får leva (Hes 33:11).

4. Frälsningen erbjuds den som törstar. Ja, var och en som vill får ta emot den som en fri gåva. Den som törstar må komma. Ja, den som vill, må ta mot livets vatten för intet (Upp 22:17).

Många är kallade, men få är utvalda.

En av Jesu liknelser handlar om ett kungligt bröllop. En konung beredde en bröllopsfest för sin son. Inbjudan till festen gick ut i ett par omgångar med varierande resultat. Den profetiska betydelsen av detta faktum skall vi här inte gå in på. Vi bara konstaterar att konungens tjänare fick en sista order: "Gå ut till vägskaLEN och inbjud till bröllopet alla som ni träffar på."

Här i Sverige har vi på senare år haft flera kungliga bröllop. Det första var då kronprinsessan Viktoria gifte sig med sin Daniel. Då förklarade tidningarna att festen skulle bli strålande och att många var inbjudna. Men det gällde speciellt utvalda personligheter. Antingen måste man tillhöra en eller annan kunglig eller furstlig släkt i Europa eller också vara medlem av Sveriges regering. Det rörde

sig med andra ord om en mycket selektiv och restriktiv inbjudan till på förhand utvalda personer.

I Jesu liknelse är det däremot en mycket generös inbjudan som kungens tjänare förmedlar. Den måste närmast uppfattas som universell. Ingen av de inbjudna kunde därför ha varit direkt utvald på förhand. Praktiskt taget alla fick ju en invitation. De inbjudna behövde inte ens skaffa sig bröllopskläder. Enligt en gammal sed i Österlandet stod den som inbjöd till bröllopet för den saken. Ingen behövde således känna sig för fattig, dåligt klädd eller ovärdig. Vem som helst fick komma. Men liknelsen omtalar också en person som kommit sig in i bröllopssalen utan bröllopskläder. Antingen hade han tagit sig in genom en bakdörr eller också hade han tackat nej till bröllopskläderna vid huvudingången. Han menade kanske att hans egna kläder var goda nog. Han blev utkastad. Detta säger oss att vår egen hemmagjorda rättfärdighet är otillräcklig. Mycken nutida förkunne säger till alla: "Du duger. Du är bra som du är." Men det är ett falskt evangelium. Ingen av oss duger som gäst i det himmelska bröllopet utan att först bli iklädd Jesu Kristi rättfärdighet, den som han vann åt oss genom sin död på korset.

Trots att många hade tackat nej till inbjudan blev bröllopssalen till slut full av gäster. Det var då Jesus uttalade de ord, som för många verkar gåtfulla. Han sa: *"Många är kallade, men få är utvalda."* Vilka var då de utvalda? Det kunde inte vara några andra än de som tackat ja till både inbjudningen och bröllopsdräkten. Både Jesus och apostlarna använder många gånger just uttrycket "de utvalda" när de omtalar de troende som mottagit evangelium.

Låt oss nu tänka oss att kungen i liknelsen var allvetande. Eftersom han utan tvekan är en bild på Gud Fader måste väl detta vara underförstått, även om det inte nämns i liknelsen. Gud vet ju allt från all evighet. Kungen i liknelsen måste då i förväg ha känt till vem som skulle säga "ja tack" och vem som skulle säga "nej tack". Hade han då varit verkligt restriktiv, då hade han väl bara inbjudit dem som han visste skulle tacka ja till hans inbjudan. Varför skulle han inbjudna de andra? Det var ju ändå

meningslöst, eftersom de inte ville ta emot invitationen. Men nej, han var inte restriktiv i sin inbjudan. Han ville inte att någon skulle kunna anklaga honom för partiskhet. Ingen skulle kunna säga: "jag fick aldrig någon inbjudan". Men som allvetande kände kungen på förhand dem som skulle komma att motta hans inbjudan. Detta för oss fram till en viktig bibliskt sanning.

Guds förutbestämmelse grundar sig på hans förutvetande.

Så gott som alla vanliga bibelöversättningar på engelska, tyska, franska och spanska säger att enligt 1 Petrus 1:2 är de troende "utvalda enligt Guds förutvetande". Detsamma står i norska och danska översättningar. För att finna samma ord i svenska biblar måste man märkligt nog gå antingen till den stora Studiebibeln eller Fjellstedts bibel från 1861. Waldenström är emellertid på rätt spår, då han i likhet med "Normalupplagan" från 1884, använder uttrycket "förutseende". Sedan tillägger han att ordagrant borde det återges med "förutkännande". Waldenströms konklusion blir då helt enkelt: "Guds förutvetande är grunden till utkorelsen." Förutbestämmelsen bygger alltså på Guds förutvetande. Detta blir väldigt tydligt i Romarbrevet 8:29, där det står: "Dem som han i förväg har känt som sina har han också förutbestämt till att formas

efter hans Sons bild." Det är stor skillnad på att känna till något på förhand och att bestämma något i förväg. Eftersom Gud från all evighet kände dem som skulle komma att motta frälsningens budskap, kunde han förutbestämma dem till evig härlighet. Han kunde göra dem till sina utvalda.

Skriften säger också att det är "i Kristus" som vi är utvalda. Det fria val som alla måste ta beträffande Jesu Kristi frälsningserbjudande avgör saken. Precis som bröllopgästerna i liknelsen måste alla motta eller förkasta Herrens inbjudning. De som tar emot kommer in i bröllopssalen. De sägs allesamman vara kända av Gud från all evighet. De som förkastar invitationen måste stanna utanför. Men det betyder inte att de av evighet var förutbestämda till detta – de utestängde sig själva från bröllopfesten genom sin otro och negativa inställning till Frälsaren.

Bibelns lära om förutbestämmelsen är inte avsedd att skapa ångest och ovisshet i de troendes hjärtan.

Jag träffade en gång en missionär som arbetade i ett område i Holland där den kalvinistiska predestinationsläran hade fört många människor in i en ångestfylld ovisshet om vilken kategori de tillhörde – de som var utvalda till evig frälsning eller de som var bestämda till evig

fördömelse. "Hur löser du det problemet?" frågade jag. "Vi förkunnar att Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor, som det står i Bibeln", svarade han.

Guds Ord uppmanar de troende att "göra sin kallelse och utkorelse fast" (2 Pet 1:10). Det betyder helt enkelt att du bör vara fullt viss om att du mottagit Jesus Kristus som din personlige Frälsare och att du helhjärtat önskar leva honom till behag. Kan du ärligt bekräfta att detta är ditt fasta beslut och din innersta önskan? Ja, då kan också du glädja dig över att du inte bara är en av de många som blev kallade, men du hör även till de utvalda.

Till sist tar vi med den berömde evangelisten Moodys syn på saken. Han menade att på utsidan av porten till Guds rike står dessa Jesu ord skrivna: "Kom till mig, ni alla! Den som kommer till mig skall jag sannerligen inte stöta ut." Den sökande syndaren förstår då att frälsningslöftet gäller också honom. Spontant går han så in genom porten. På insidan läser han ett annat yttrande av Jesus: "Ni har inte utvalt mig, men jag har utvalt er". Då förstår sökaren som just gått in genom porten: Det är inte min förtjänst att jag kom in i Guds rike. Det var Herren som sökte mig och kallade på mig innan jag ens hade förstånd att söka honom. Att jag nu står på insidan av porten är bara Guds ofattbara nåd.

De svarade JA på kallelsen av Stefan Dahlberg

89kr + porto

Sakramentalismen i sökardljuset av Stig Andreasson

39kr + porto

Rättfärdighet från Gud av Arne Imsen

59kr + porto

Fortsätt kampen! av Arne Imsen

59kr + porto

MIDNATTROPET
FÖRLAG

Beställ per telefon eller mejl: 070 201 60 20 - forlaget@midnattsropet.se

Hans Lindelöw rapporterar från

Ukraina

Anledningen till besöket nu var en inbjudan vi fått till en skördehögtid som årligen hålls i församlingen. Den sammanfaller med Lövhdyddhögtiden som också firas av judar inte långt ifrån den här platsen. I Sverige brukar vi ha en viss kalender med högtider som

jul, påsk, pingst etc. och för oss kretsar budskapet kring Kristus som är vårt påskalam. Samma sak är det för våra ukrainska vänner, där Kristus är huvudsaken till deras samlande.

Tidigare år har skördehögtiden i församlingen varit dekorerad med överflöd av frukt och grönt, men det här året var det inte alls samma överdåd. Det var mer blygsamt, på grund av kriget. Men det var en rejäl uppslutning. Det var bara några få skördar, exempelvis säd, honung och frukt, men inte så omfattande.

Församlingen var påtagligt märkt av kriget. Förra gången vi var där var 2019. Då var vi en hel grupp från Maranataförsamlingen. Under de här fyra åren har det hänt mycket och alla människor är på sätt och vis skakade. Bara några steg från deras möteslokal fanns krigsskador och inne i deras egen lokal fanns flera kulhål. De hade utsatts för beskjutning. Församlingen i Irpen har ca. 300 medlemmar men alla har ännu inte återvänt från då ryssarna angrep den 24 februari 2022.

Det är svårt för oss att fatta allt som de går igenom. Vi mötte ju dessa vänner tillsammans med ryska vänner i Ryssland, vilket var en naturlig samlingspunkt för det som kallas för Fedotovs brödraskap, representerat i hela Sovjetunionen, i baltiska staterna, andra republiker och naturligtvis i Ukraina. Det var där vi mötte dem. Men nu kommer vi dit och man har varit med om att det officiella Ryssland på detta sätt har angripit Ukraina och det har drabbat deras gemenskap. Det är svårt att göra sig en föreställning om vad som hänt. Från första mötet och det vi ser idag så blir allt så absurt, att det ska behöva bli så. Här har de troende kommit i kläm. Det är verkligen inte alla troende i Ryssland som tar avstånd från kriget. Tyvärr. Idag är relationen mellan den ukrainska och den ryska församlingen praktiskt taget obefintlig. Kriget började inte 2022, utan 2014 med annekteringen av Krim, som gick så lömskt till. Det finns en indignation över vad Putins regim ställt till med.

Församlingen i Ukraina är oerhört tacksam för det stöd de får. De är medvetna om att vi bär dem på våra hjärtan, i våra böner och att vi är redo att ställa upp och stödja dem. Det finns ett hjärta och en själ i den här församlingen som vi känner att vi är hemmastadda med.

Under oktober månad hade jag förmånen att få besöka våra syskon i Irpen, Ukraina. Vasilij Muravitskiy kom och mötte mig i Warzava och därefter följde en 11,5 timmars lång bilresa till Irpen. Första dagen visades jag runt i staden som ett tag var en närapå öde stad, då invånarna flydde på grund av den stor-ryska aggressionen. Nu är staden befolkad igen och delvis restaurerad efter förödelsen.

Det här var mitt sjunde besök i Ukraina. Första besöket var 1997 tillsammans med Folke Jacobsson. Från början var det mötet med Sovjets oregistrerade pingstvännen. Redan under 80-talet gjorde vi flera resor till Sovjet och även efter upplösningen av Sovjetunionen. Då mötte vi representanter för delar av den underjordiska pingströrelsen i närheten av Moskva. Där blev vi bjudna till Ukraina av en broder som förestod en församling i just Irpen. Det var 1991. Det dröjde sedan fram till 1997 innan vi kom till församlingen som då leddes av Gregori Muravitskiy. Han är inte längre kvar i jordelivet utan nu är det hans son Vasily som är föreståndare tillsammans med några andra.

**Vasily Muravitskiy, pastor i församlingen
Livets hopp i Irpen, Ukraina:**

Just nu har vi besök av broder Hans Lindelöw och vi befinner oss där vi har vår möteslokal. Jag är tacksam till Hans att han kommer på besök. Här vid lokalen syns tydliga spår efter kriget på fasaden. Grannhuset har helt förstörts av granater och brunnit ner. Ett av husen är fullt av skador efter granatsplitter. Vi tackar Gud att elden inte spred sig vidare till församlingens hus.

Inne i det huset placerades ryska prickskyttar som sköt in i vår lokal. Det finns flera kulhål kvar i väggarna inne i möteslokalen.

Församlingen har trehundra medlemmar. När kriget drabbade vår stad skingrades församlingen. Efter att staden befriades började vi att återvända. Idag har större delen av församlingen återvänt till sina bostäder. Många hus har förstörts för våra syskon. Med Guds hjälp och även med den hjälp ni från Sverige bistått med, har vi kunnat reparera flera hus. I Guds ord står det att Jesus gav löftet att dödsrikets portar inte ska bli församlingen övermäktig. Av hela mitt hjärta tackar jag Gud att han har bevarat oss under denna svåra tid för oss i Ukraina. Jag vill även tacka er i Sverige för alla böner och när ni haft möjlighet, har ni också gett ekonomisk hjälp.

Må Gud rikligen välsigna er och visa er sin barmhärtighet. Det står i Guds ord att den som förbarmar sig över de fattiga lånar åt Herren, som kommer att vedergälla. Jag vill hälsa er alla av hjärtat och be för var och en av er. Gud välsigne och bevara er. Det betyder mycket för oss att ha vänner som er idag.

**En hälsning från Sergej Kovalchuk som
besökte församlingen på Bällsta
tillsammans med Vasily och ytterligare
en broder i början av 2019:**

Jag och min son Bodgan vill framföra en kristen hälsning till alla er kära vänner. Allt är bra här hos oss. Ära vare Gud så lever vi och har hälsan. Gud ger oss kraft, han styrker oss och vår tro. Att ha en levande tro är huvudsaken och vi önskar er detsamma. Amen!

Hans Lindelöw tillsammans med pastor Vasily Muravitskiy i församlingens lokal i Irpen.

Sergej Kovalchuk är en av de bröder som besökt församlingen i Stockholm.

Det sigillmärkta Lammet

Appell av Robin Vidén

De fann honom där på andra sidan sjön och frågade honom: "Rabbi, när kom du hit?" Jesus svarade dem: "Jag säger er sanningen: Ni söker mig inte för att ni har sett tecken, utan för att ni fick äta av bröden och bli mätta. Arbeta inte för den mat som tar slut, utan för den mat som består och ger evigt liv och som Människosonen ska ge er [här talar han om sin död]. På honom har Gud Fadern satt sitt sigill" (Joh 6:25-27).

Alla lamm som skulle offras måste genomgå en prövning. De skulle skärsåddas och det fick inte finnas vare sig lyten eller defekter hos dem. Man gick noggrant igenom hela lammet, och det är människor som gör det. Sedan märks lammet med ett sigill och förs tillsammans med de andra djuren som också skulle offras.

Människosonen skulle också provas här i tiden. Jesus provades flera gånger av fienden och alla fick ge sitt vittnesbörd. De onda andarna sa till Jesus: "Du är Guds helige, har du kommit hit för att straffa oss innan domen?" När Jesus var ute i öknen så frestades han av djävulen som kom fram till honom när han är som svagast och sa: "Om du är Guds Son, så befall att de här stenarna blir bröd." Fienden visste vem han var och gav också sitt vittnesbörd. Han provades i allt och man fann inget fel eller något ont hos honom. Efter att ha provat Jesus vid tre olika tillfällen fick fienden vika undan. Det fanns ingenting att fälla honom med.

När Jesus döps i floden Jordan så sänker sig Guds Ande ner över honom och en röst ifrån Fadern säger: "Denne är min älskade Son i vilken jag har funnit behag." Ingen kunde ge honom ett annat vittnesbörd än att han var Guds Son. Djävulen, de onda andarna, människor, och i Matteus evangelium när korsfästelsen skildras, står det hur den romerska officeren som vakade över korsfästelsen reagerade när han såg och hörde allt som skedde med Jesus. Då Jesus gav upp andan utropade han: "Den mannen var verkligen Guds Son!" I sanning var han den han sade sig vara. Det fanns ingenting ont hos honom. Jesus var det rena, obefläckade Lammet.

Människosonen ska ge evigt liv. På honom har Gud Fadern satt sitt sigill. Vid uttåget ur Egypten provades också lammen som skulle slaktas och ätas. Under tio dagar skulle de noggrant synas och rannsakas. Det var människor som förebildligt genomförde prövningen, men när det gäller Jesus var det Gud Fadern själv som satte sitt sigill, och ingen kunde hitta någon brist. Jesus blev människa men det fanns ingen synd hos honom. Han visste inte av någon synd. Han är det fullkomliga Lammet som skapat försoning mellan Gud och människan på ett underbart sätt.